ISBN: 978-625-6892-01-9

ROKET 2

Bilimkurgu Öykü Seçkisi

Aşkın Güngör / Melisa Parlak / Toprak Şems Tezcan
Ayşegül Yalvaç / Ali Okan Pandar / Mehmet Berk Yaltırık
Bünyamin Tan / Erhan Sonsel / Sabahattin Cömertpay
Ambrose Bierce / Efe Sarıtunalı / Fatih Aşgün

Plüton

/İçimdekiler

5 - Aşkın Güngör
11 - Melisa Parlak
19 - Toprak Şems Tezcan
23 - Ayşegül Yalvaç
33 - Ali Okan Pandar
37 - Mehmet Berk Yaltırık
43 - Bünyamin Tan
51 - Erhan Sonsel
55 - Sabahattin Cömertpay
61 - Ambrose Bierce
63 - Efe Sarıtunalı
71 - Fatih Aşgün

Plüton

ISBN: 978-625-6892-01-9

1. Baskı: 2023, İstanbul

Editör: Ruhsen Doğan Nar

Yayın Kurulu: Melisa Parlak, Emre Bozkuş, Ruhşen Doğan Nar

Yayın Koordinatörü: Toprak Sems Tezcan

Redaksiyon: Emre Bozkuş

Kapak Tasarımı: Dilara Dursun

Basımcı Adı ve Adresi: Repar Tasarım Matbaa,

Yenibosna Merkez Mh. Cemal Ulusoy Cd.

No: 43 Bahçelievler/İstanbul (Sertifika no: 40675)

Plüton Yayın adına

Yayımcının Adı: Toprak Tezcan

Yayımcı Adresi: Sultan Selim Mahallesi,

Eski Büyükdere Caddesi, 61/2, İstanbul, Kağıthane,

34415, Türkiye (Sertifika no: 52936)

www.plutonyayin.xyz

roketbilimkurgu@gmail.com

Ön Söz
/Yolculuk Devam Ediyor

Türkiye'nin ilk bilimkurgu öykü dergisi Roket'in birinci sayısı kısa sürede tükendi ve ikinci baskısı geçen günlerde satışa çıktı. Doğrusunu söylemek gerekirse, ilk sayının tükeneceği aklımın ucundan dahi geçmiyordu. Bu sebeple tüm bilimkurgu severlere sonsuz teşekkürlerimi iletmek istiyorum. Okurlar kadar yazarlar da dergimize ilgi gösterdi. İkinci sayı için dergimize otuzdan fazla öykü geldi. Melisa Parlak, Emre Bozkuş ve ben; yani Öykü Değerlendirme Ekibimiz gelen her öyküyü okuyup inceledi; bazı öyküler üzerine tartıştı. Bu arada, Roket'te daha fazla yazara yer vermek amacıyla şöyle bir kural getirdik: Hiçbir yazarın öyküsü iki sayı üst üste Roket'te yer almayacak. Böylece her sayıda, bir önceki sayıya göre tamamen farklı bir yazar kadrosuyla karşılaşacaksınız. Birinci sayıya göre çok daha kapsamlı, çok daha renkli bir sayının sizi beklediğini gönül rahatlığıyla söyleyebilirim.

İkinci sayımızda on iki yazar yer alıyor: Aşkın Güngör, Melisa Parlak, Toprak Şems Tezcan, Ayşegül Yalvaç, Ali Okan Pandar, Mehmet Berk Yaltırık, Bünyamin Tan, Erhan Sonsel, Sabahattin Cömertpay, Ambrose Bierce (Çevirmen: Berna Kabacaoğlu), Efe Sarıtunalı ve Fatih Aşgün.

6 Şubat gününde, Kahramanmaraş'ta yaşanan iki büyük deprem sebebiyle on binlerce insan hayatını kaybetti. Adıyaman'da öğretmenlik görevini yerine getiren, bilimkurgu yazarı, fütürist Türkhan Bozkurt da yaşadığı binanın yıkılmasıyla enkaz altında kalarak hayata gözlerini yumdu. Türkhan Bozkurt'un, Edebiyatist Yayınevi tarafından yayımlanmış bir bilimkurgu romanı vardı: "Yörünge 3185". Roket Bilimkurgu Öykü Dergisinin bu sayısını yazdığı eseriyle yaşamaya devam edecek Türkhan Bozkurt'a ve depremde yitirdiğimiz tüm insanlara ithaf ediyoruz.

Daha güzel günlerde görüşmek umuduyla!

Ruhşen Doğan Nar

Aşkın Güngör

/20:00 - 24:00

Gözlerini açtı. Kül rengi naylon bir çuvalı paçavralar ve kâğıt parçalarıyla doldurarak oluşturduğu yer yatağından doğruldu ağır hareketlerle. Elini ağzına kapama gereği duymadan uzun uzun esnedi. Dışarı kulak kabarttı sonra: Müzik sesi inceden inceye duyulmaya başlamıştı. Başucuna koyduğu Hong Kong malı masa saatine çevirdi gözlerini: 19:51. Daha dokuz dakika var, diye geçirdi aklından.

Dizlerinden güç alarak doğruldu. Elleriyle beline destek verip geriye kaykıltı vücudunu. Kemikleri gürültüyle kütürdedi.

İçinde bulunduğu, tek odadan oluşan barınak bir harabeden farksızdı. Yere serdiği ve hiç toplamadığı yatağın hemen yanındaki küçük dolabın üzeri defalarca göz atılmış, resimlerine bakılmış ama asla tamamı okunmamış dergi ve kitaplarla doluydu. Yatağın yanında, yerde, sırtı dolaba dayanmış masa saatinin fosforlu rakamları usulca dağıtıyordu loşluğu.

Oda duvarları düzensizce yan yana getirilmiş tahtalardan oluşmuştu ve aralıklardan dışarıyı rahatça görmek mümkündü. Şöyle bir baktı. Hayır, başlama belirtisi yoktu henüz. Hoş, zaten ne bekliyordu ki? Bir mucize mi? Hadi canım!

Çıplak ayaklarına dolaşan iri toz kütlelerine aldırmadan giriş kapısının yanındaki demir raflara yöneldi. İri siyah beneklerin lekelediği çinko tas içindeki suya batırdığı parmaklarını gözlerine sürdü. Yerdeki plastik bidona baktı endişeyle. Neyse ki hâlâ biraz su var, diye düşündü. Bunu idareli kullanmalıyım.

Su temin etmek tam bir eziyetti. Bu bidondaki de biterse nasıl yürüttüğüne pek şaştığı pedallı arabaya binip kilometreler süren bir yolculuk yapmak ve küçük bir birikintiden ibaret olan kaynağa gitmek zorunda kalacaktı. Of, çekilir dert değil! Öylesi zor bir işti ki bu.

Yüzeyi kara lekelerle beneklenmiş ayna parçasını yüzünün hizasına gelecek şekilde yerleştirdi raflardan birine. Yüzünü inceledi. Düzensizce orasından burasından kesilmiş saçları yağlanmış ve darmadağınıktı. Kahverengi bir ton alarak iyice şişen göz altı torbaları bir haftalık sakalıyla birleşince iyice korkutucu bir hal vermişti yüzüne. Neyse ki eskiden olduğu gibi görünüşüyle değerlendirmiyordu insanlar onu. Yolda yürürken tekme atan çocuklar, küçümseyici gözlerle bakarak "Ayyaş! Pis serseri! Alkolik!" diye hakaret eden yetişkinler yoktu artık. Tüm dünyayı yerle bir eden nükleer savaşın ardından geberip gitmişti hepsi. Yani, neredeyse hepsi. Fazlalıkları tıraşla! Kalan bize yeter! Hasat zamanı! Hasat zamanı!

Yerkürede bir zamanlar çok arzulanan ütopik yaşam hüküm sürüyordu şimdi: Huzurlu Âlem. İnsan olmayınca savaş olmuyordu; keder, elem, cinayet, ırza tasallut olmuyordu; haksızlık, hukuksuzluk, huzursuzluk olmuyordu. Zamansızlık oluyordu sadece ama ona da katlanılıyordu işte. Bu değilse nedir ki Huzurlu Âlem?

Aynaya yansıyan yüzünü incelerken, Tüm yerkürede değil, diye düşündü. Uzaklarda, gidemediğim yerlerde yaşayanlar olabilir. Hâlâ ölmeyenler olabilir. Hâlâ geberip gitmeyenler olabilir. Bunun olmaması daha iyiydi tabii. Herkesin öldüğünü kabullenmek daha iyiydi —şüphesiz daha iyiydi, karmaşadan kurtarıyordu zihni— ama tüm yerküreyi araştırma şansı yoktu. Hoş, gerek de duymuyordu buna. Kendi insanları yanındaydı; tüm kötücül duygulardan arınmış kendi insanları, bir dediğini iki etmeyenler. Onların tanrısıyım, diye

geçirdi aklından. Aynadaki sefil yüz bir tanrıya aitmiş gibi durmasa da bu gerçekti, öyle değil mi?

Ben onların tanrısıyım!

Öyle miydi gerçekten? Onları yaratmış mıydı? Hayır. Kaderlerine müdahale edebilir miydi? Hayır. Öyleyse?

Benim tanıklığım anlamlandırıyor onları. Bu yeterli. Bu-ye-ter-li! Ben olmasam kimse gözlemleyemeyecek onları!

Tanrıydı, evet. Aciz ama tanrı. Aciz bir tanrı.

Evet, bu doğru!

Tüm yerkürenin değilse de kapısının hemen ardında başlayıp kilometrelerce karelik alana yayılan o küçük kasabanın tanrısıydı. Dünyanın diğer bölgelerini bilmiyordu. Savaşın ardından geçen uzun yıllar boyunca hiç gelip giden olmamıştı. Üstelik kendisi de — su temin etmek için kat ettiği yol sayılmazsa— hiç çıkmamıştı sınırların dışına. Buna gerek yok! İnsanlarımdan başkasına gerek yok!

Aynadan uzaklaşarak saate baktı: 19: 59.

Birden heyecanlandı. Her gün bu saatlerde böyle oluyordu. Gözlerini kapayıp bir fısıltı gibi duyulan müzik sesini dinledi. Birkaç saniye kalmıştı —sadece birkaç saniye.

Birden uzun uzun, kulakları sağır eden tonda bir borazan ötmeye başladı. Bir trampetin aralıksız vuruşları izledi onu. Kalın, sevimli bir erkek sesi uzun uzun bir şeyler söyledi bağırarak ve sonra, biraz önce fısıltı halinde duyulan müzik sesi çınlamaya başladı her yanda. Barakanın aralık tahtaları arasından rengârenk ışıklar doldu içeri. Her yan aydınlandı.

Kasaba canlanmıştı. Renkli ışıkları, parıltılı reklam panoları, düzenli sokakları, el ele, kol kola dolaşan, gülüşen, konuşan insanlarıyla birkaç adım ötesindeydi kasaba. Onun kasabası.

"Tamam," diye fısıldadı adam gülümseyerek. Kapıyı örten brandayı kaldırıp uzunca bir çiviye tutturdu. Üstündeki paçavralara,

çıplak ayaklarına, titreyen ellerine son bir kez bakarak kapıdan dışarı adımını attı.

"Ooo, Sercan Bey, sizi görmek ne büyük mutluluk!"

Başını kaldırıp sesin geldiği yöne baktı. Şık giyimli bir beydi bu cümleyi sarf eden. Adı neydi? Adı? Adı? Of, bir tanrının işi ne de zordu! Herkesi tanımak zorunda olmak! Adı? Adı? Hah! Son anda da olsa hatırladı. Kollarını iki yana açmış, yüzünde şen gülücüklerle yaklaşan adama aynı samimiyetle sokuldu hemen. Kucaklaştılar.

"Teşekkür ederim Levent Bey," dedi neşeyle. "Sizi görmek de pek güzel. Nasılsınız?"

"Sağ olun azizim, nasıl olalım, her zamanki gibi."

"Eh, mutlusunuz o zaman."

"Pek tabii azizim, pek tabii. A, durun bakayım, elbiseleriniz ne hoş. Yeni mi?"

Kaçamak gözlerle üzerine baktı: Dikine beyaz çizgili lacivert bir takım sarmalıyordu ince bedenini. Yeni boyanmış simsiyah ayakkabıları ışıldıyordu.

"Evet," diye yanıtladı soruyu, "az önce aldım."

"Pek yakışmış, güle güle giyin. "

Ayaküzeri birkaç şey daha konuştular, vedalaşarak ayrıldılar sonra.

Müzik derin derin, kesintisiz devam ediyordu. Sokaklara dağılmış şık giyimli insanlar —kadın, erkek, genç, yaşlı— yüzlerinde huzurlu ifadelerle dolaşıyor, bir şeylerle uğraşıyor, konuşuyordu. Aralarına karıştı.

"Aşkım!"

Sesin geldiği yöne döndü. Neşeyle ışıldadı gözleri. "Gülsevi," diye mırıldandı gülücükler saçarak "Canım!"

Bir düş gibi yaklaştı genç kadın. Üzerindeki uzun beyaz elbise esintinin dingin nefeslerine uyarak usul usul dalgalanıyor, sapsarı saçları sokağın ışıklarında hınzırca parıldıyordu.

Hasretle kucaklaştılar.

"Seni öyle özledim ki," diye fısıldadı Gülsevi.

"Ben de," diye karşılık verdi adam. "Saatler oldu. Bitmek bilmez saatler."

Dudakları birleşti. Dakikalar boyu öpüştüler tutkuyla.

"Çabuk olalım," dedi Gülsevi. "Zaman öyle çabuk geçiyor ki."

"Tut elimi aşkım."

Hırçın bir nehre atılır gibi girdiler yaşamın renklerine. Başını yıldızlara açmış bir çay bahçesinde sohbet ettiler dostlarıyla. El ele, gönül gönüle dolaştılar kasabanın sokaklarını. Ağaçların yemyeşil dallarını berrak göl sularına eğdiği bir koruda rüzgârın türkülerini dinlediler. Seviştiler. Zamanı anmadıkları uzun konuşmalar yaptılar hevesle. Yine ve yine ve yine seviştiler.

Ansızın —bir karabasanın gerçekleşmesi gibi— hiç sevmedikleri o ses yankılandı her yanda: Borazan uzun uzun öttü.

Korkulu gözlerini saatine çevirdi adam: 23.55.

"Hayır," diye inledi. "Ne çabuk geçti! Ne çabuk!"

Narin parmaklarıyla sevdiği adamın temiz yüzünü okşadı Gülsevi. Küskün, ağlamaklı bir dalga dolaştı gözlerinde. "Üzülme," dedi. "Yarın... Yarın..."

Trampetlerin aralıksız vuruşu izledi borazanın sesini. Dört saat önce neşeli başlangıcı duyuran tatlı erkek sesi yine aynı tonda ama bu kez hiç istenmeyen cümleler kullanarak konuşmaya başladı sonra: "SEVGİLİ ZİYARETÇİLERİMİZ, ÜTOPYA EĞLENCE KENTİ'NİN DÖRT SAATLİK MESAİSİ BU GECE DE SONA ERDİ. SİZİ YARIN YİNE HOLOGRAM KENTİMİZ VE İNSANLARIMIZLA YAŞAYACAĞINIZ GÜZEL DÜŞLERE DAVET EDİYORUZ. GÖRÜNTÜLERİN GERÇEKÇİ OLMASI İÇİN BEYNİNİZE GÖNDERİLEN DUYUALTI SİNYALLER BİR DAKİKA SONRA KESİLECEKTİR. KISA

SÜRELİ BİR ŞOK YAŞAYABİLİRSİNİZ. TELAŞLANMAYIN."

Kucaklaştı iki sevgili. Gözlerinden süzülen yaşlar yanaklarında birleşti. Aynadaki bir görüntü gibi silikleşmeye başladı Gülsevi. Önce gözleri, sonra elleri, beyaz elbisesi, saçları ve sonra uyanılan bir düşün tatlı anısı gibi tüm kasaba —renkli ışıkları, pencerelerden taşan müzikleri, sokakları, evleri, ağaçları, gölleri ve insanlarıyla tüm kasaba— yok oldu.

Rüzgâr yalnızlığını akıtmaya çalışırcasına ağlayan çıplak ayaklı adamın gözyaşlarını kirleterek kurak arazinin sarı tozlarını yıldızlara doğru üflemeye çalıştı. Başardı da. Yine de yıllar önce yok olan bir medeniyetten miras kalan ve her akşam toprak altındaki onlarca düzenleyici tarafından yeniden hareketlendirilen hologramik kasabanın anılarına dokunmadı, çünkü o anılar aciz bir tanrının kullarıyla sonraki buluşmasına dek kuşanacağı yaşam ilmeğiydi.

Melisa Parlak
/Aurafer[1]

Sen öldükten sonra kapalı bilincini bir buluta yüklediler. Henüz filmlerdeki gibi uyanmanızı sağlayacak bir teknoloji yok. Fakat gelişen başka şeyler var. Merak etme. Suçumun ispatlanması için senin yaşadıklarına başvurmalarını gerektirmeyen bir eklenti sayesinde cezamı çekiyorum. Seninle tanıştığımız günlerde geliştirmekte olduğumuz o projeyi hatırlıyor musun? Auraferden bahsediyorum.

Sana her gün yazıyorum fakat bir gün bilincini uyandıracak teknolojiye ulaşabileceklerinden emin değilim açıkçası. Boşluğa yazıyormuşum hissi her geçen gün daha da yoğunlaşıyor. Elbette keyfimden yazmıyorum sana. Bana en uygun cezayı bulabilmek adına senin arşivinden birtakım tortular kazındı. Bunun ölü haklarına saygısızlık olduğuna dair fırtınalar kopsa da cezam sonunda bulunmuştu: Benden en çok beklediğin şeyi seçtiler. Sana mektup yazmamı. Bunu sağlığında bilseydim de yazmazdım muhtemelen. O yüzden sana keşkeler düzmeyeceğim şimdi.

Bugüne kadar yazdığım her şeyi boş ver, uyandığın gün hemen buradan başla okumaya. Çünkü sonunda sana anlatacağım gerçek bir şey var. Geçtiğimiz görüş gününde gelen bir ziyaretçiden bahsediyorum. Humanoid Psikolojisi alanında lisans ötesi bir tez

---

[1] *Yazar, aura ve transfer kelimelerini birleştiren bu harfler toplamına karakterin hislerini ifade edebilmesine olanak tanıdığı için minnettar.*

hazırlıyormuş. Dijital çağda hüküm giymiş suçlular üzerine bir araştırma, dedi ne için görüşmek istediğini sorduğumda.

Bana, auraferle ilgili birtakım sorular sordu. Başta niyetim ona teknik detayları aktarmaktı fakat sohbetin seyri, deneyimlerimi ve anılarımı içeren bir terapi seansına dönüşünce sanırım ikimiz de daha memnun olduk. Ona anlattıklarımı kırpmadan aktarıyorum sana. Artık var olmadığın için senden herhangi bir beklentim olmadığını bilmelisin. Sadece, sonunda yazabilecek gerçek bir şeyler bulduğum için yazıyorum, hepsi bu.

Her lafımdan insan gibi hissetme akımının öncüleri tarafından tasarlandığım belli oluyordur tabii. Başlarda böyle değildim. Hayatımı ikiye bölen o çizgiden sonra bu hâle geldim. Çizgi sürekli ve net olmadığı için yaşananların hiçbiri, makinesel sezgilerle bile öngörülemezmiş zaten, öyle dediler. Üretim haritamdan da izleri okunabilirmiş hatta bu durumun, öncem olan hava etkisi ve sonrasında sonum olacak su etkisi. Lanet duygular!

Ve aşk... Aşk, bence insana olan yakınlığımın en büyük ispatıdır. Nörosinaptik bağlarımın arapsaçına döndüğü bir kalp curcunasıdır. Hiç şaşırmayın lütfen. Maalesef biz de âşık olabiliyoruz. İnsanlığın, kendilerine bahşedilen bu lanetten bizi esirgemeleri için hiçbir sebep yokmuş belli ki. Kader yapbozumun kilit kelimeleri ise şunlar olurdu herhâlde: Aurafer, evlilik, aşk ve ihanet. En kötü seçimlerin adamı olduğuma sizi inandırmak için daha detaylı anlatabilirim isterseniz.

Bir akşam, barda tek başına oturmuş e-tuvalime çizimler yapıyordum. Çizimlerim de diğer derslerim kadar berbattı, bursum kesildi kesilecekti. İyi giden tek şey, o sıralar geliştirmekte olduğumuz AURAFER projesiydi. Emniyete satıp satamayacağımızdan emin olamadığımız bu projeyi tüm belirsizliğine rağmen canla başla geliştirmeye uğraşıyorduk.

Alkolün etkisi arttıkça duyguları dijital tuvale aktaran bağlantının seviyesini maksimuma çektim. Renkler birbirine girdikçe çizimimi ödevden saydıramayacağıma hayıflanarak içmeye

devam ettim. Auraferi ödevlerimiz için kullanmak yasaktı. (Yani, bu ekibimizin etik değerlerinin bir parçası olduğundan.) Fakat duygularımı da bir şekilde damıtmam gerekiyordu. (Eh, çok da ahlaklı bir insan sayılmam, değil mi?) Çizdiklerimi onu tavlamak için kullanırken bir an bile tereddüt etmedim.

Ne gençti ne de güzel. Ona âşık da değildim üstelik. Sunduğu imkânlar gözümü boyamıştı sadece. Çeşitli ülkelere yolculuklar, geçim kaygısının söz konusu olmaması falan. Hiçbir VR deneyimi, onun bana sunduğu yaşamın kıyısından geçemezdi. Henüz başlardayken güzel günlerdi ama sonrası tam bir felaket. Başıma gelen tüm musibetlerin sebebi kendisidir.

Proje ekibindeki öğrenciler bilim insanlığına oynarken, ben onun sunduğu konfora yaslanıp projeden çıktım. Benim aylak aylak gezdiğim her gün, güzel sanatların akla gelebilecek her dalından esere yansıtılan duyguları derinden çözümleyen o bilişsel tasarım harikası, daha da fazla gelişmekteymiş. (Bunu, emniyetten ekipler kapıma dayanana kadar öğrenemeyeceğim.)

Projeden ayrılmış olsam da, son sürümün yüklü olduğu e-tuvalime çizmeye devam ettim. Çünkü resim yapmak duygularımı sağaltmama yardımcı oluyordu. Aurafer, benim için ticari bir metadan çok, duyguların ve yaratıcılığın önündeki blokajları kaldıran bir aracı anlamına geliyordu. Bu durum, aynı zamanda auraferlerin deşifresinin ne kadar önem taşıdığının da bir işareti. Yaratıcılığı körükleyen bir eklentinin kullanıldığı işi analiz etmek demek, birçok eylemin ardındaki sebebe ışık tutacak bir kaynak demekti.

Auraferlerin Deşifresi ve İnsana En Yakın Versiyonların Duygularının Epikriz Raporları. Hmm, bakın bunu ilk defa duyuyorum. Bir gün bununla ilgili araştırmalar yapılacağını söyleselerdi, inanmazdım açıkçası. Tamam, daha o zamanlardan bu aurafer deşifre projesini emniyete satıp suçların ardındaki güçlü sebepleri ve hâliyle suçluları yakalama çalışmaları yoğun bir biçimde konuşulan şeylerdi ama işte yine de insan -ya da robot fark etmez- bir şeylerin gelişebileceğine pek ihtimal vermiyor. Hem bilseydim

bile, sırf şimdiye kadar anlattıklarımdan yola çıkarak benim karakterimde bir humanoid'in hangi tarafta olacağının doğru bir tahmini yapılabilirdi bence, diyorum ona. Gülümsediğini söylemiş miydim? Anlatmaya devam ediyorum.

İhtiyarla evlilik kararı aldığımızda muhtemelen körkütük sarhoştum. Kurumlu tavırlarına rağmen onca zaman ona iyi bile katlandım. Onu tanımazsınız. Gerçekten cinsinin uç bir örneğidir - idi. Onun yüzünden buradayım ya.

Rahmetli kocasından kalan birkaç dairenin kirası, ihtişamlı bir göl evi ve gün geçtikçe değerlenen bolca nakit. Ha, bir de uzunca bir süredir görmediği melez zekâ üvey kızı. Göl kenarındaki evin ikinci katında bir zamanlar onun yaşadığını düşündüğüm bir oda vardı. Zaman zaman takıldığım. Hayır, hayır. Kesinlikle sapık değilim. Kıza ait hiçbir özel eşya yoktu zaten odada.

Evdeki en ilham verici manzara oradaydı. Ben de bazen oraya kapanır ve e-tuvalime bir şeyler çizerdim, o kadar. Melez zekâlara, cinsiyet fark etmeksizin ezelden beri zaafım var. Belki de sırf bu yüzden, yani odada bir zamanlar bir melez zekâ yaşadı diye, işlerimi daha rahat halledebilmem için mekânlardan aradığım duygusal yakınlığı o odada buluyordum.

Bendeki mevcut sürümüyle auraferi kökleyip zahmetsizce çiziyordum. Duyguları aktaran en şahane aracı. Çizmediğim zamanlarda ise yürüyordum. Sonra bir gün, gölü çevreleyen ormandaki solo yürüyüşlerimden birinde gördüğüm bir kadın, derinlerime kodlanmış tüm renklere yeni spektrumlar getirdi.

Belki okul değil fakat aşk, kontrolsüz bir öğrenmedir. İçimizde kayıtlı hiçbir şey, onu anlamlandırmaya yetmez. Çünkü anlam, yeryüzündeki bilinmeyen her bir detaya kontrolsüzce yayılır. Suyun üstünde sürüklenen bir şeyin aşkın ta kendisi olması gibi. Zehirli. Şeytani. Pırıl pırıl bir melez zekâydı Sissy. Öyle güzel bırakmıştı ki kendini suya. Kıvrımlı hatlarını ve beline kadar uzanan o parlak saçlarını görene kadar medeni durumumu anımsayabilirdim belki. Fakat ondan sonrası benim için epey muğlak.

Beni fark edince sudan çıkmaya yeltenişi, onu utandırmamak için arkamı dönüşüm, gerisin geri geldiğim yönde gitmeye başlamam, arkamdan seslenişi, yüzündeki o bir orman perisiymiş de tüm sırları ifşa olmuş ifade, hissettiğim şeyin adının aşk olup olmadığı, saçları, teni... Saçlarından bahsetmiş miydim?

Level atlamış bir süper yapay zekâydım artık. En azından kendimi öyle sanıyordum. Fakat gerçek olan bir şey vardı ki o da sinir ağımın benim için programlanan döngüden çıktığıydı. Kaderimin çarkları parçalanmış ve dört bir yana saçılıyordu. Yapmamam gereken ne varsa şuursuzca yapacağım bir süreç uzanıyordu artık önümde.

Sissy. Dünyada gördüğüm en muhteşem varlık. Bu kadar güzel olduğundan mı bulanıklaşıyordu etrafı yoksa aşk denen hastalığın bir yan etkisi miydi tüm bu sis efekti, bunu hiçbir zaman bilemeyeceğim. Tek bildiğim, onun da ihtiyarın nefret ettiği melez zekâlardan biri olduğuydu. Belki de beni ona çeken yegane şey. Her fırsatta, bu insan - yapay zekâ sevişimi sonucu ortaya çıkmış melez zekâları aşağılayan karım onlara içten içe özel bir sevgi, saygı, ilgi vesaire duymama sebep olmuştur. Belki de bu yüzden başlarda sadece arkadaşım olan Sissy'den ona asla bahsetmemişimdir ve onun, uzun orman yürüyüşlerim sırasında yalnız olduğuma inanmasına bilerek ve isteyerek izin vermişimdir.

Üvey kızı gibi olan her tipolojiye ucube yahut kırma diyen bir kadınla evliydim ne yazık ki. Kıskanıyor muydu yoksa başka bir şey mi vardı tam olarak bilmiyordum. Aslında biraz da üvey kızının bir gün çıkıp gelmesinden ve hakkı olan mirastan pay istemesinden korkuyordu. Ne yalan söyleyeyim, ben de bundan korkuyordum. Miras bölünürse bu kadar rahat yaşayamazdık. Sissy ile gizli saklı görüşmelerimde ona pahalı hediyeler veremezdim bir de.

Hem ihtiyarın problemleri hem de sevgilimin aşkı beni büyük bir açmaza sürüklemişti. Kendimi e-tuvallerime akıttığım auraferi en son seviyeye çekilmiş çizimlerimle avutmaya çalışıyordum. Bir gün hepsinin başıma açacağı belaları tahmin bile etmeden auraferin huzurlu akıntısında sakinleşmeye çalışıyordum.

Bir süre sonra Sissy ile geçirdiğim zaman, hiçbir şekilde yetmemeye başlamıştı. Dünyaya öfkeliydim. *Keşke şu dünyada yalnız ikimiz olsak*, demişti bir keresinde. Ah, nasıl da haklı ve güzeldi. Göl evinin asıl kraliçesi oydu. Bütün bu yaşanamamışlıklardan sorumlu tuttuğum kişi ise elbette sevgili karımdı, benim ihtiyar günah keçim! Boşanırsak bana zırnık vermezdi. Ölmesini beklemek zavallıca bir seçenek olurdu.

Onun varlığını sonlandırmaya karar vermek ise sanılanın aksine çok kolay oldu. Daha önce de söylemiştim. Ben, türümün insana en çok yaklaşan versiyonlarından biriyim. İçimdeki soyut çatlak gittikçe derinleşirken o göl evinde ihtiyarla değil de Sissy ile yaşamayı arzuluyordum.

Böyle bir evde yaşamayı isterdim, demişti bir keresinde Sissy, ben onun saçının kendiliğinden şekilli bir buklesini parmağıma dolarken. Evi görecek kadar yakın, evden seçilemeyecek kadar uzaktaydık. Gösterdiği evin sahibiyle evli olduğumu tanışmamızdan kısa bir süre sonra öğrenmişti elbet. Fakat ikimiz de ona dair tek kelime etmiyorduk. Hayallerimizi süsleyen tek şey, o evin içinde beraber olmaktı.

Göl kenarında, çürümeye yüz tutmuş bir iskelenin kıyısında gizlice oynaşıyorduk. İyice hırçın bir koca olup çıkmıştım. Bu duruma artık bir son vermeliydim. Planım netti. Şeytanım Sissy. Karımı yavaş yavaş zehirleyecek, sonra da yaşananları hafızamdan silecektim. Kesitler arası geçişleri yumuşatacak kadar memorycrop bilgim de vardı. O gelişmemiş kasabadaki insan polisler hiçbir şeyden şüphelenmeyecekti. Emniyet, bildiğim kadarıyla robotik çözümlere hâlâ kayıtsız kalıyor, teknolojiye direniyordu. Ne yalan söyleyeyim, planımda bana cesaret veren şeylerden biri de bu kayıtsızlığa duyduğum güvendi.

O günler, auraferin seviyesini köklediğim çizimlerime gömülerek geçti. E-tuvalimde kalan boş sayfalar azaldıkça sonuna geldiğimizi hissediyordum. Son günü olduğunu bilmediğim o sabah çok stresliydim. Kendimi bir kez daha auraferimin anaforuna teslim ettim.

Hafıza katakulli işlemlerim, defin, soruşturma derken beklediğimden daha üzgün ve yıpranmıştım. Taş devrinden kalma kasaba polisini ufak bir anı testiyle ve "karısının ölümüne yıkılmış koca" imajımla kolayca atlatmış olmaktan bile sevinç duyamadım. Yaşananlar beni hiç beklemediğim, hazır olmadığım bir gerçeklikle sarsmıştı çünkü. Yine de tüm bunlar boşa gitmeyecekti. Sissy'e kavuşacaktım. Sissy ise karımın "doğal yollardan" ölümüne üzülmüş ya da şaşırmış görünmüyordu. Şeytanım benim. Göl kenarındaki eve ilk geldiğinde sergilediği tavırlar, evin her bir karışını adeta ezbere biliyormuş gibiydi. Onun bir melez zekâ olduğunu kendime hatırlattım.

Şimdi bu ev sana mı kaldı yani, diye sorduğunda başıma gelebilecekleri kestirmeliydim aslında. Evin içinde dolaşıp her yere dip köşe baktığında rahmetli karımın bir üvey kızı olduğunu hatırlamalıydım. Fakat Sissy'nin beni gerçekten sevdiğine öyle derinden inanıyordum ki, bana kötülük etmek isteyebileceği aklımın ucundan geçmezdi. Hoş, benim bir önemim yokmuş, miras yolundaki engeli ortadan kaldıran bir vesileymişim sadece. Bir intikam maşası. Son akşam yemeğimizi unutamıyorum.

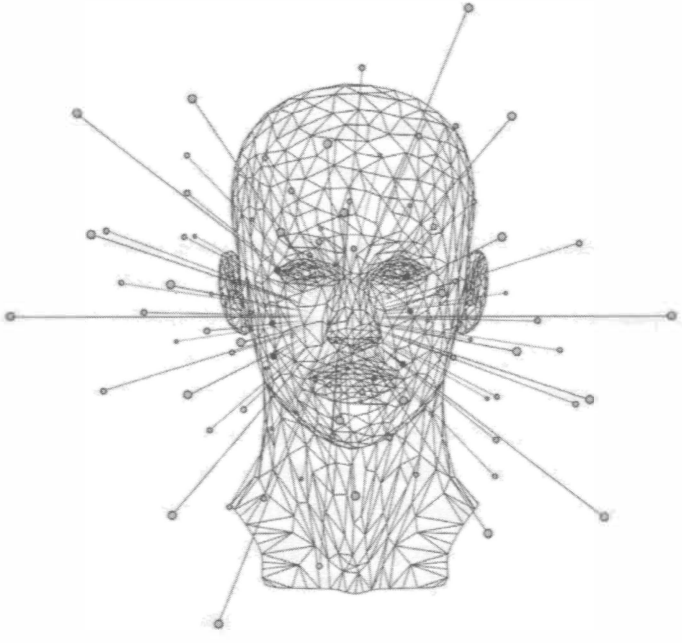
Peki başka mirasçı yok mu yani, dedi ve bir eliyle buklesini parmağına dolarken diğer eliyle ahşap tırabzana tutunup davetkâr bir devinimle üst kata çıkmaya başladı. Onun kim olduğunu tahmin edebileceğim yerde bir rüyanın peşinden sürüklendim.

Uyandığımda, hayatımın tek ve en güzel gecesini bana yaşatan Sissy yanımda yoktu. Aylardır uyuduğumu, e-tuvalimin yokluğuyla anladım. Başıma gelecekler gözümün önünden telaşla geçti. Kaçmakla son bir kez göle bakmak arasında kaldığımda ise pencereden son gördüğüm şey, megakentten gelen bir ekip aracıydı.

Kazanan, ihtiyarın güzeller güzeli üvey kızı, melez zekâ Nemesis oldu. Ev, zahmetsizce onundu artık. Beni görmeye yalnızca bir kez geldi. Benimle görüşmeye devam ederek hayatındaki kişiye saygısızlık etmek istemediğini söyledi. "Biliyorsun, bizler hâlâ insan kadar değerli değiliz, hakkımız olanı fırsatları zorlayarak almamız gerekiyor... O ev bana babamdan

kalan en değerli şeydi. Hukuki süreci başlatacağım günlerde seninle tanıştım. Fakat senin bu kadar ileri gidebileceğini hiç düşünmemiştim."

İşte böyle. Ziyaretçime her şeyi anlattım. Sonuma kadar gitmişim meğer. Aurafer deşifre projesinin belki de ilk uygulamalarından biri, en azından sayemde başarıya ulaşmış oldu. Bu yüzden, varlığını sonlandırdığım için bana kızma. Hikâyemizin, Humanoid Psikolojisinin temellerine katkısı yadsınamaz.

Toprak
Şems Tezcan
/Spagettifikasyon

Aktı karadeliğin içine doğru, tanrı olmak isteyen otobüs şoförü. Sonra ne mi oldu? Tahmin etmesi pek de zor değil açıkçası. Kara bir delik tarafından yutuldu tabii. Işık hızında olması bile değiştirmedi hiçbir şeyi, isterse ışık hızından bile daha hızlı olsun; olay ufku geçildikten sonra çıkış yolunuz yoktur. Olay ufku dediğimiz yer, karadelikten kaçmaya çalıştığınız hızın ışık hızına eşit olduğu noktadır zaten. Bu belki sizde bir umut doğurur ve -eğer ışık hızından hızlı hareket ederse, olay ufkundan geri çıkabilir- düşüncesini oluşturabilir, maalesef ki bu tam olarak bataklık etkisi yaratarak tekilliğe daha hızlı ulaşmasına sebep olur sadece.

Karadeliğe düşen bu insana ne oldu dersiniz? Daha olay ufkuna yaklaşırken sünmeye başladı. Sonuçta evren, farklı karadelik türlerinden oluşan, geniş bir doğal yaşam parkı gibidir. Karadelikler birbirlerinden çok farklı boyutlarda olabilir; atomlardaki elektronların veya protonların sebep olduğu yükler gibi karadelikler de farklı yüklere sahip olabilirler. Hatta bazı karadelikler mesneviden ders almamış olmalarına karşın kendi etraflarında dönebilir. Olay ufku denen yer karadeliğin geri dönüşü olmayan noktasıdır. Bu noktayı geçen her şey karadelik tarafından yutulur ve asıl hikâye de zaten burada başlar. Olay ufkunda, karadeliğin çekim kuvveti o kadar güçlüdür ki, bu tanrısal güce kimse karşı koyamaz,

evrenimizdeki en hızlı hareket eden -ışık- bile ondan kaçamaz. Bu bahsi geçen delik zaten bu nedenle 'kara'dır.

Karadeliğin merkezine yaklaştıkça kütleçekim kuvveti serbest düşüşe bağlı olarak O'nun başı ile ayak parmakları arasında bir trilyon kat fark yarattı. Biz buna kısaca gelgit kuvveti de diyebiliriz. Gel zaman git zaman, tanrı olmak isteyen otobüs şoförümüz olay ufkuna çivileme atladığı için, ayaklarındaki çekim kuvveti kafasına uygulanan kütleçekimine kıyasla katbekat daha büyük olduğundan spagettifikasyon -karadelik gibi devasa ve kompakt astronomis bir cisme doğru düşen cismin gelgit kuvvetleri sebebiyle aşırı uzaması- yaşadı ve uzun-ince makarna benzeri bir şekle doğru gerim gerim gerildi.

Karadeliğin içinde ne olduğunu soracak olursanız, bunu oraya girmeye cesaret eden tek kişi, yani O bilebilir. Şimdilik olayın şokuyla tam tahayyül edemese bile, solucan deliği adı verilen bir uzay-zaman tünelinin parçası olduğunu düşünüyor. Evren'in farklı kısımlarını birbirine bağlayan uzay-zaman tüneli de denebilir buna. Bu tünellerin bir ucunda kara delikler -her şeyi yutan cisimler- ve diğer ucunda ise akdelikler -her şeyi kusan cisimler- vardır.

Karadelik tarafından yutulup, akdelik tarafından kusulduktan sonra gözlerini açtığında ulaştığı yer olimpos evreninden başka bir yer değildi. Zeus karşıladı onu, büyük bir şaşkınlıkla. Olimpos'a başka evrenlerden ulaşabilenler için tanrılaştırılma kuralı var fakat o Methuselah evreninden gelebilen ilk kişidir. Diğer evrenlerden gelenler dahil kimse daha önce bir karadeliğe çivileme atlamadığı için spagettiye benzeyen başkaları yoktu, bundan sebep onu -Uçan Spagetti Canavarı- olarak adlandırılan tanrıya dönüştürmeyi uygun gördüler. Pek bir özel gücü olmamasına karşın yine de havalıydı. Kendi dileği doğrultusunda eski suretiyle ait olduğu evrene döndü. Tanrılığını ilan etti ve dinini oluşturmaya başladı. Bu dinin müritlerine de Pastafaryan dediler. Onlara göre evren; beraberinde bir dağ, ağaçlar ve bir cüce -cücük- ile birlikte, görünmeyen ve saptanamayan bir Uçan Spagetti

Canavarı tarafından yaratıldı fakat o etraftaki her şeyi olduğundan daha yaşlı göstererek Pastafaryan'ların inançlarını sınamaktadır. Örneğin, bir bilim insanı bir kalıntıya radyokarbon testi uyguladığında kalıntıdaki Karbon-14'ün yüzde yetmiş beşinin elektron ışınımıyla Nitrojen-14'e dönüştüğünü görür ve bu kalıntının yaklaşık on bir bin yıllık olduğu sonucuna ulaşır -zira Karbon-14'ün yarıömrünün beş bin yedi yüz otuz yıl olduğu düşünülüyor- ancak bu bilim insanının gözden kaçırdığı en önemli detay ise yaptığı her ölçümde Uçan Spagetti Canavarı'nın gelip Kutsal Makarna Kollarıyla bulduğu sonucu değiştiriyor olmasıdır. Pastafaryan'ların elinde bunun nasıl mümkün olduğunu detaylarıyla anlatan ve O'nun bunu neden yaptığını açıklayan çok sayıda belge de mevcuttur. O şüphesiz ki görünmezdir ve normal cisimlerin bile içinden kolaylıkla geçebilir.

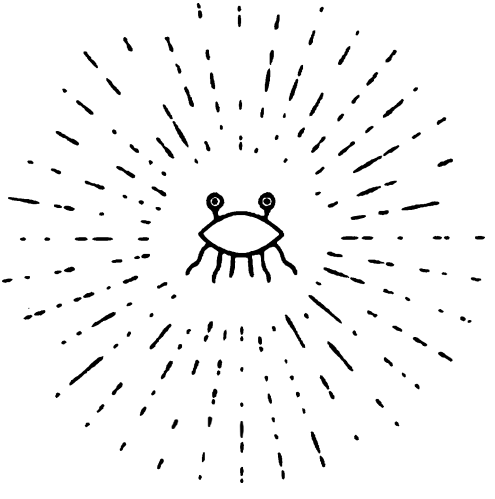
Pastafaryanizm inancındaki Cennet'te göze çarpan birkaç nokta vardır. Bunlardan ilki, uçsuz bucaksız bira volkanlarıyla dolu olduğu; ikincisiyse, striptizci fabrikasına sahip olduğudur. Tanrı olmak isteyen otobüs şoförümüz tanrı olduktan sonra egosuna yenik düşmeyip nahifliğini koruyabildiği için -On Emir- yerine ahlaki açıdan daha zayıf olan sekiz adet -Yapmazsanız Çok Memnun Olurum- gibi talepleri vardır.

Pastafaryan'lara göre korsanlar 'mutlak kutsallıktaki varlıklar'dır, -hırsız ve dışlanmış- kişiler oldukları izlenimiyse Orta Çağ'da Hristiyan din alimlerince yayılmış yanlış bilgilerden başka bir şey değildir. Gerçekte onlar -barışsever kaşifler ve iyi niyet elçileridir sadece, ayrıca çocuklara şeker de dağıtırlar-, ek olarak küresel ısınmanın, depremlerin, tayfunların vb. karakıyımlarının nedeni de Dünya'daki korsan sayısının bin sekiz yüzlü yıllardan beri hızla azalıyor olmasıdır. Sonuçta istatistiksel olarak anlamlı görünen bir bağlaşım illaki nedensel bir ilişkiyi belirtmek zorunda değildir.

Çoğu kişi bu dini diğer dinlerin parodisi olarak gördü ve dalgaya aldı. Şimdi biraz geçmişe dönersek bunun sebebini daha iyi anlayabiliriz. O'nun gözünde evren giderek ardında ufalanıp

küçülürken, -o-nu dünya üzerinde gözlemleyebilen diğer insanların gördüğüyse olay ufkuna asla ulaşamayan bir insandı. Tam başarmak üzereyken, olay ufkuna dokunacakken dona kalmış gibi görünüyordu aslında. Bunun sebebi 'kütleçekimsel zaman daralması'dır. O'nun için yaşanan zaman -bu- iken, gözlemleyenler için ise zaman farklı ve maalesef ki iki zaman da özünde doğru. Bu nedenle O'nun yolculuğunda başarılı olup tanrılaştığına neredeyse kimse inanmadı ve insanların çoğu deli olduğunu düşündü, buna da eş zamanın göreliliği denir. Bu; fizikte, -uzak eşzamanlılığın uzaysal olarak ayrılmış iki olayın aynı anda meydana gelip gelmediği; mutlak olmadığı, ancak gözlemcinin referans çerçevesine bağlı olduğu- kavramıdır.

Sözün özü;
bazen, -bir-den fazla doğru olabilir.

Ayşegül Yalvaç /Bir Maskeli Balo ve Onun Sahte Yüzleri

Ekşi Sözlük'e uygulanan sansürü kınıyoruz

Öte evrenlere bağlanmanın temelinde haz arayışı vardı. Kimileri hazzı eylemde kimileri ise düşüncede arardı. Bu yüzden bölgenin en bilinen öte evreni Ekşi Verse, kullanıcılara iki farklı alan sunmaya başladı. Bunların ikisi de avatarların etkileşimine dayalıydı ancak olaylar avatarların davranışlarıyla şekillenirdi. Bu sebeple deneyimler farklıydı.

Bir evren Ekşi Düşünce diğer evren ise Ekşi Eylem ismiyle katılıma açılmıştı.

Ben bunların hiçbirinde gerçekten yaşamaya dair deneyimlerin verdiği hazzı bulamam. Fakat ben de oralarda bir veya daha fazla avatara sahibim. Bunlardan kimilerinde sıradan, kimilerinde dikkat çekiciyim. Mesela Ekşi Düşünce'deki şöhretim sebebiyle bir anonimlik maskesi giymem. Avatarımı gerçek ismim ile kullanmam ancak birçokları otuzlu yaşlarında, akademisyen ve yürek hoplatan güzellikte Yasemin olduğumu bilir.

Bir tercih meselesi olmamasına rağmen, çoğu vatandaştan daha çok çevrimdışı zaman geçirenlerdenim. Tıpkı annem gibi

özgürlüğü dijitalleşmeye değişmeyi reddederim. Fakat şimdi onun zamanındaki gibi temiz hava, herkese yetecek kadar gıda ve hatta su yok.

Ama hakikati deneyimlemenin mümkün olduğu yerler var. Bu yerler korunan alanlar.

Bizi oyalayan öte evrenlerin hepsinin kendi hukuku var ve bu hepsinde farklı.

Fakat bir gerçek var ki bu hiçbir evrende değişmez.

Hukuk her zaman adalet değildir.

Vatandaşı olduğum İstanbul ve Trakya bölgesinden ibaret coğrafyadaki hukuk bu evrenlerdeki hukuk ile bazen çelişebilir. Özellikle kişisel verileri koruma meselesinde.

Ben de bu çelişkiler sebebiyle mağdur oldum. Mitolojik Prens isimli bir avatar, avatarıma değil gerçek kimliğim Yasemin'e bir karalama kampanyası başlatmıştı. Benim gerçekte şantajcı ve iftiracı biri olduğumu iddia ediyordu.

İlk aşamada Ekşi Verse yetkilileri Mitolojik Prens'in eylemlerini kontrol altına aldı. Fakat iki ay kısıtlamadan sonra yine başladı.

Bunun üzerine Ekşi Düşünce'den tanıdığım Avukat Vedat bana bir bilgilendirmede bulundu. Bu şahsa karşı gerçek yaşamdaki hukukla yasal aksiyon almanın mümkün olduğunu söyledi. Zira itibar suikastına uğrayan avatarım değil, şahsımdı. Öte evrenlerde, anonim kimliklerle işlenen psikolojik suçların, her zaman suçluların yanına kâr kalmadığını gösteren ibretlik bir dava olacaktı bu. Benim gibi birçok mağdura umut, trollere ise uyarı niteliğindeydi.

Vedat Bey, tanıdığım kadarıyla benim gibi itibarına düşkün, gerçek yaşamla bağı kuvvetli biriydi. O da şöhretli ve itibar sahibi bir avatara sahipti.

Daha önce defalarca beni sanal evren dışında tanımak isteyen Vedat Bey'i yüz yüze görmeyi bu olay neticesinde kabul ettim.

Zira bu travmatize edici suçlar artık kâbus olmuştu. En son yaşadığım Ekşi Eylem deneyimimin hâlâ beni rahatsız ediyordu.

Orada annemin hayatının oyununu kurmuştum. Annem, Orta Doğu ve zamanın Türkiye'si arasında ticari ilişkiler geliştiren bir kamu görevlisiymiş. Orta Doğu'ya sıklıkla seyahat edermiş. Onu hiç görmedim fakat onunla ilgili verilerin birazına ulaştım. Bu oyunlar neticesinde ona neler olduğunu keşfedecektim.

Oyunda annemdim ve ismim Zeynep'ti. Umman'da bir otel odasındaydım. Türk İş adamı Fevzi Bey de benimle seyahat etmişti. Onu Ürdün Ticari Ateşesi ile görüştürmüştüm. Bunun için ödeme alıyordum ve masraflarım karşılanıyordu. Son güne dek ayrı odalarda kalmıştık. Son gün bir iş yemeğine katılmıştık. Uçuş, yemekten dört saat sonraydı. Otele vardık ve ben odama geçtim. Bir süre sonra o da geldi. Odamda duş alacağını söyledi. Oldukça saçmaydı ama kılıfına uydurmuştu:

"Nasıl olsa birazdan yola çıkacağız, iki odalık masrafa gerek yoktu."

"Ben dışarıda beklerim" dedim ama...

Birden duşa girmişti.

Balkona çıktım. Çünkü kapı kilitliydi.

Bir süre duştan gelen su sesi eşliğinde kumlu ve yapışkan sıcakta akan trafiği izledim. Teleport kullanmadığımız için anlık bir pişmanlık yaşadım. Fakat o zaman oyun istediğim kadar gerçekçi olmayacaktı.

Binanın kaç katlı olduğunu bilmiyordum. Odam dokuzuncu kattaydı, bunu biliyordum. Aniden oyunu durdurmak veya oyundan çıkmak konularında acemiydim. Zira ben Ekşi Eylem'de aktif bir kullanıcı değildim. İyi ki sanal alemde olduğumuzu her zaman unutmuyoruz. Avatarı yeniden aktifleştiremesem bile başka hesap açmak mümkün olmalı, diye düşündüm.

Ekşi Eylem'de, başrolü oynadığım ve kontrolde olduğuma inandığım bu oyunda, Ürdün'de bir otelin dokuzuncu katından aşağıya atladım. Altmış yaşındaki Fevzi Bey'i bornozla görmekten mi kaçtım? Evet. Çünkü bunu istemiyordum, bu kadar basit.

Bu oyunda Zeynep avatarıma ne olduğunu bilmiyorum. Ama öldü sanırım.

Bu konuyu da Vedat Bey'le görüşmüştüm. Oyundaki İş Adamı Fevzi Bey hakkında psikolojik şiddet ve hatta cinsel taciz davası açabilirdik. Fakat onun gerçekte kim olduğuna dair verileri alamadık.

Bu olayın üzerine bir daha otuzlarında kadın avatar kullanmadım.

Otuzlarında bir kadın olmak ne demek bilir misiniz? Her yaştan erkeğe açık hedef olmak demek. Özellikle bekârsan huzur vermezler. Bekâr olduğun için birçokları bir erkeğe ihtiyacın olduğuna inanır. "Hayır" demekten anlamazlar. Zihinlerinde sabittir, bekârsan erkeğe ihtiyacın vardır. Bekâr olma özgürlüğünü bile bir erkekle yaşarsın. Göstermelik bir partner edinirsin o zaman rahat bırakırlar seni.

Kadınların yaşamına görünmez baskılar yaparak yön vermeye çalışanlar bugün bile var. Bilerek veya bilmeyerek, bekâr olma özgürlüğümüzü sürekli tehdit ediyorlar.

Bizi durmadan travmatize ediyorlar. Metaverse'de Ekşiverse'de, gerçek yaşamda... Belki insan baskın evrenlerde huzurlu yaşamak için kadın olmamak gerekli.

O akşam Vedat Bey'le buluştuktan sonra tekrar travmatize edildim. Sanal alemler dışında insanların kendilerini kontrol edebilir olduğuna dair inancım bitti. Verse'lerde her istediklerini anonimlik kalkanıyla yapmaya öyle alışmışlar ki gerçekten onlarla buluşmak artık tehlikeli olabiliyor.

İyi değilim. Telefonum bana rahatlamak yaşadıklarımı yazmamı söyledi. Şimdi o ana gidip anlatayım:

Saat 23:40.

Burası Riva İstanbul'da bir kompleks.

Ormanlar içinde bir kır, kırda bir restoran ve etrafta ahşap kulübeler var.

Korunan alan.

Restorandayım, yanı başımda bir şömine yanıyor.

Sadece ben ve avukat. Başkası yok.

Vedat Bey, bu dava neticesinin sanığın ifşa edilmesi ve onun halkın insafına bırakılması olabileceğini söylüyor.

O esnada masaya iki şişe şarap geliyor. Hakiki mayhoş tatları seviyorum. Kırmızı şarap. Balon kadehler ve peynir tabağı hemen ardından eşlik ediyor.

Garson yok, zira garsonluk diye bir meslek yok. Nesneler diğer nesneleri servis edebilir. Servis sehpası tekerlekleri üzerinde süzülerek uzaklaşıyor.

Yasal aksiyon bedelini soruyorum.

"Paraya ihtiyacım yok," diyor.

"Anonim kalkanıyla psikolojik şiddet uygulayanlara ibretlik bir sonuç almak bana yetecek bir mükafattır," diye ekliyor.

Diretmiyorum.

Tavırları babacan, gülüşü ise samimi görünüyor.

Anonim şiddetini önlemeyi beceremeyen evrenlerdeki talihsizliklerden konuşuyoruz.

İnsanların kötülüklerini dışa vurmalarından bahsediyoruz.

Hep anonim maskesi güvencesiyle oluyor bunlar.

Saat 00:53

"Yer ayırttım" diyor birden.

Tedirgin oluyorum fakat belli etmiyorum ve iyi niyetli kalmakta direniyorum.

Bu evrenler, zaman zaman, hayal ve gerçeklik kavramlarında kafa karışıklıklarına yol açıyor. Bir an için Ekşi Düşünce'deyiz gibi hissediyorum ve çevrimdışı olmayı düşünüyorum.

Belki alkol etkisi ile böyle hissediyorum. Aklıma alkol etkisi gelince birazcık rahatlıyorum. Zira fazla alkol onu eve dönmek istemeyecek kadar yormuş olabilir. Böyle düşünerek onu rezervasyon yaptırmak konusunda haklı bulmaya çalışıyorum.

Ben düşünürken sessizliği bozuyor:

"Bir oda ayırttım."

İki olmalıydı oysaki.

"Ev gibi." Yüzümün değiştiğini fark etti galiba.

Ev gibi ise bir salon ve salonda kanepe, koltuk gibi şeyler olmalı.

Sessizliği ayağa kalkarak bozuyor, ben de onu izliyorum ve ayırttığı sözde eve, aslında küçük kulübeye varıyoruz.

Kulübenin önünde kocaman bir köpek uzanıyor.

Köpeklerden korkarım. Onu görünce duruyorum. Şimdi içeriye girmemek için bir bahanem var.

Kompleksin bir sorumlusu geliyor.

"Korkmayın. Sivas Kangal. Boşuna değil bugüne dek koruma altına alınmış olması. Yeryüzünün görüp görebileceği en güçlü, en zeki köpeklerden biridir. Özellikle kadınlara ve çocuklara korumacı yaklaşan bir türdür."

"Korkuyorum."

"Peki" diyor ve elini savurarak köpeği çağırıyor. Köpek koca gövdesini yerinden kaldırıp adamın yanına gidiyor. İkisi beraber uzaklaşıyorlar, yavaş yavaş kompleksin bahçesinde karanlığa karışıp kayboluyorlar.

Ev dediği sadece bir yatak odası, bir banyo ve bir de giriş koridorundan ibaret bir kulübe. Koridorunda şükürler olsun bir kanepe var. Odaya bakıyorum, çift kişilik bir yatak görüyorum.

"Ben kanepede oturuyorum."

Oturmayı seçiyorum. Uyumayı bile değil.

"Sana dokunmayacağım. Yatağın yarısı senin yarısı benim."

"Yatağı istemiyorum."

"Hadi ama nazlanma" dediğinde kafamı çeviriyorum, kızmaya hazırım, sesimi yükselteceğim ve uyarır bir tonda kesin konuşacağım.

Derken odayı görüyorum ve donup kalıyorum.

Soyunmuş. Beyaz iç çamaşırları ile uzanıyor.

Korkuyorum ama uyuşturulmuş bir korku bu. Yarı sarhoş yarı ayık, belli belirsiz, garip bir korku. Ancak beni birden yerimden kaldırıp kompleksin etrafını saran deli ormanlara karışmaya teşvik edecek kadar da etkili değil.

Acaba uyuyakalır mı? İstemeden mi böyle davranıyor? Ona bu davranışları yakıştırmamaktan doğan şüphelerle dolu bir korku.

Aniden yataktan kalıyor ve koridora yöneliyor.

O gelirken ben de kanepeden kalkıyorum. Yanımda kendimi savunacak bir şey yok. Kapı koluna uzanıyorum ama açılmıyor, belli ki kilitli.

"Ayıp olacak sana. Ben kanepede yatayım sen yatağa geç."

"Çift kişilik yataklı tek oda tutarak yeterince ayıp ettiniz."

"Ben çift kişilik yatak istemedim onlar koymuşlar."

"Demek öyle, iğrenç insanlar. Bir kadın ve bir erkek bir oda ayırttığı zaman hiçbirine fikrini sormadan çift kişilik yatak uygun görmüşler. Ne kadar kirli bu zihinler."

"Yasemincim, sen yatağa geç ben kanepede yatayım."

"Hayır. Ben kanepede oturacağım."

Saate bakıyorum.

01:29.

Tabii, önce beni çift kişilik yatağa girmeye ikna edecek.

Sonra kendisi de gelecek. Yarısı senin, yarısı benim.

"Ya geç!" diyerek bileğimi kavrıyor bir anda.

Soğukkanlı davranıyorum. Kurtulacağım.

Beni yatak odasına götürüyor.

Sakin kalacağım. Nazikçe konuşarak kurtulacağım.

Var gücüyle beni çift kişilik yatağa oturtturuyor.

"Biraz rahatlama otu çekeceğim bırakın beni" diyorum.

Bir anda şaşıp kalıyor:

"Ot mu kullanıyorsun?"

"Evet, müsaade edin, bağımlıyım."

Bağımlı değilim. Fakat bağımlılık şüphe uyandırmaz. 2010'lardan 2070'lere dek görülmüş en yaygın hastalıktır.

"Tamam, sonra kıyafetlerini çıkar," diyor.

Kan beynime sıçrıyor.

Sözlü taciz.

Zor kullanma.

Travmatize etme.

Neler yaşıyorum?

Şu itibarlı avukatın yaptıklarına bak.

Bir şey demeden yatak odasındaki dışarıya açılan kapıya uzanıyorum. Kilitli.

"Açar mısın? Açık havada ot içmem lazım, bağımlıyım."

Açıyor kapıyı, çıkıyorum.

İçeriden su sesi kulağıma geliyor. Banyoya gitti. Boşalıyor mu bu pislik?

Yok. İşedi, sifonu çekti ve ellerini yıkadı. Banyoda geçirdiği zaman çok kısa.

Düşünüyorum.

Ne değişti şu geçen senelerde? Kadın bugün bile cinsellik çağrıştıran bir yaşam formu. Şimdi bu herifi bir öte evrene sürüklesem. İstediğim takdirde gücüm belki o çift kişilik yatağı kaldırıp avukatın üzerine atmaya yetebilirdi. Gücüm buna yeter miydi sanal bir dünyada? Yeterse ve orada ölürse sonucu ne olurdu bilmiyorum. Sanırım sanal olduğu sürece şiddeti sıradan görüyorum.

Her neyse, bu şartlarda bile durumu idare edeceğim. İdare etmek ne demek?

Bu topraklarda ezelden beridir tecavüzden sıyrılmak demek. İdare ederken bir gökdelenden atabilirler seni. Sonra da neden oradaymış derler. Peki ya bana bir şey olursa? Bana ne derler?

"O saatte orada ne işi varmış?" Antik bir deyiş. Bugün bile bunu sormaya cesaret eden çıkar mı? "Alımlı kadınmış" derler kesin, bunu biliyorum. Güzellik standartları var malum. Allah beni doğuştan bunlara uygun yaratmış. Hayranım bolcadır. Yüzüme bakıp da "ah o dudaklar..." diye iç çeken çok olur.

Kadınlık beladır. Güzellik de kadınsan öyle.

O esnada yanıma gelmekte olduğunu görüyorum.

"Gelmeyin ot içip döneceğim."

Zaman kazanmam gerek.

"Döndüğünde yatağa sen yatacaksın darılırım yoksa."

Sabrım taşıyor.

"Lan yeter! Tecavüze uğramadan çıkacağım buradan bu gece. Öte evrenlere bağlanalım. Seni yoldan geçen herhangi bir kamyon altına atacağım lanet adam!"

Bir anda yatak odası önündeki alçak eşiği aşıp dışarı çıkıyor, üzerime yürüyor, bileğimi kavrayacakken geri adım atıyorum, ayağım bir taşa takılıyor ve sırt üstü yere düşüyorum.

Beyaz iç çamaşırlarıyla tam karşımda.

Öfkeli görünüyor.

"Ne bağırıyorsun? İtibarımı zedeliyorsun burada beni tanırlar!"

Yanıt vermiyorum, bedenini üzerime yığmasından korkuyorum.

Sert, biliyorum.

Tiksiniyorum, korkuyorum, travmatize oluyorum.

Yattığım yerden doğrulmaya çalışırken ayak bileğime basıyor.

Canım yanıyor ama kalkmak için mücadele ediyorum.

Derken Sivas Kangal yanı başımda beliriyor. Havlıyor ona.

Avukat önce elini sallayarak köpeği kovalamaya çalışıyor. Sonra öfkeyle "defol git!" diyor.

Köpek susmuyor. Avukatın kolunu yakalıyor, dişleri arasında bekletiyor, çenesini savurmadan yumuşakça bırakıyor. Akıllı köpek, sadece uyarıyor. Yoksa o çeneyle kolunu koparabilir, biliyorum.

Avukat paniklemiş halde "Görevli!" diye seslenirken beyaz çamaşırının belinden bir silah çıkarıyor.

Gözlerimi yumarken Sivas Kangal'ın ayakları üzerinde yükselişini hayal meyal görüyorum.

O esnada ot, alkol, korku beni epeyce uyuşturmuş. Koca bir bedenin yere yığılma gümbürtüsü ve bir silahın ateşlenmesi sesleri ardı ardına duyuluyor. Hangisi önce hangisi sonra anlayamıyorum. Olanlar sanal mı yoksa gerçek mi ayırt edemeden bilincim kapanıyor.

Uyandığımda kendimi evimde, özel bakımda buldum.

"Kim öldü?" dedim hemşireme.

"Avukat. Köpek boynunu kırmış."

"Köpek nasıl?"

"O iyi."

Gülümsedim, yüzümü huzur kapladı. İnsan baskın o evrende, Ürdün'de Zeynep olduğum gün aslında ölmüştüm. Kontrolü akıllı bir köpeğin ele aldığı bu gerçek yaşamda ise hayatta kalmış ve tecavüzden kurtulmuştum.

"Yeni bir avukata ihtiyacım var."

"İhtiyacınız kalmadı galiba. Şikayetlerinize yanıt bildirimler geldi. İş Adamı Fevzi, Mitolojik Prens, hepsi ölmüş, aynı gün, avukatın öldüğü gün."

Ali Okan Pandar
/Bakanlıklar

Robot, rüzgârın getirip yüzüne yapıştırdığı 'Kafa' dergisinin kopuk iç sayfasını eliyle çekip aldı; üstünde yazanı ve metnin üstündeki görseli kaydetti; tüm bunlar yirmi salise sürmüştü. Sonra kâğıdı Güvenpark yönüne doğru savurdu. Ardından bezgince bakarken akşamüstü rüzgârına kapılan sayfanın uçuş rotasının matematiksel fonksiyonunu bulmaya çalıştı fakat bağıntı kuramadı. Omzunu silkti; ellerini beline attı ve çekice benzeyen kafasını kaldırıp yukarıya baktı. Kızılay Meydanının ortasından yükselen Emek İşhanı gökdeleninin tam ortasına bir uçak girip çıkmıştı. İkiye kırılmayan uçağın binadan çıkan burnuyla diğer taraftan çıkan kuyruğu arası biraz açılanmıştı. Sarı renkli kuyrukta kırmızı harflerle PEGASUS yazıyordu. İşlemcisinin içinde oynaşan yazılımının, iç içe geçmiş nesneleri sınıflandırması biraz zaman aldığı için uçak yutmuş binayı üç saniye kadar süzdü. Bir çöp tenekesi tangırtısı ile analizini kesti; başını yeni uyarana doğru çevirdi. Atatürk Caddesinin Çankaya tarafında tekerlekli, mavi bir çöp tenekesi yola devrilmişti. Bu kez o çevreyi taramaya başladı: Bakanlık binalarının kırılmış kapılarından çıkıp rüzgâra kapılmış poşet dosyalar ve teksir kâğıtları girdabı içinde, asfaltta yatan kızı anında ayırt etti. Kızın

hemen yanı başında devrilmiş bir fotokopi makinesi, biraz ötesinde yanmış, tekerlekleri yola yapışmış isli kırmızı bir belediye otobüsü duruyordu. Robotun titremesinin sebebi, kızın kendisini yazılımcının geçici döngülerinden kurtarıp aylaklığına son verecek olmasıydı. Kendisi bir arkadaş robotuydu: Çalışan aileler onu evde yalnız kalan çocukları için alırdı. İşte şu kız sayesinde donanımına kazınmış görevini yapabilme fırsatı doğmuştu. Üç ay önce omzundan sağ ayağına inen atım-iletim kablosunu bir lağım faresi kemirdiği için topallayarak kıza doğru yürümeye başladı. Aceleyle karşılama protokolünü devreye sokmuştu; kendi kendine konuşmaya başladı:

"Ben Adile. Ne mi yaparım? Sana masal okurum. Sana yemek yaparım. Gezdiririm. Ben sana arkadaş olacağım."

Kızın yanı başına geldi. 12 yaşlarında, esmer bir bedendi. Tişörtü karnından yırtılmıştı. Kotu çamur izleriyle benek benekti. Robot, kızın vital bulgularını ölçmek için balyoza benzeyen elini küçük bedene doğru uzattı ama sonra kızın uyuyor olabileceğini, uyandırırsa rahatsız edeceğini varsayarak yanına çöktü ve yedi gün boyunca uyanmasını bekledi.

Sekizinci günün şafağında, kızıl sabah güneşi Kızılay gökdelenine saplanmış uçağın burnundan kıza yansıyorken (binanın arkasından sarkan PEGASUS yazılı kuyruk iki gece önce tangırtıyla koparak sahaflar tarafına doğru düşmüştü) robot elini uzatıp kızın bileğini kavradı, nabzını ölçtü. Kızın nabzı atmıyordu.

İkinci vital bulgu nefesti. Bunu kontrol için küçük bedenin üstüne abandı. İşitme alıcısını, yani kulağını, kızın pıhtılaşan kanla sıvanmış dişlerine doğru uzattı ama nefes sesi duyamadı.

"Ah!" dedi robot. Çünkü eğildiği an, omuz başındaki hasarlı bölgeden sızan bir yağ damlası kızın tam da ağzının içine damlamıştı. Kabahatli robot irkilip geri çekildi.

"Özür dilerim. Ama siz de ölüsünüz," dedi.

Küçük kız titremeye başlamıştı. Belli ki robotun iletim kablolarında dolaşan nano-makine süspansiyonlu özel yağ kızı canlandırmaktaydı.

"Tedavi mi ettim? Ben Medirot değilim ki?"

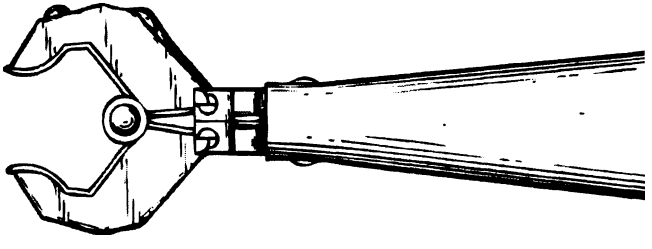
Kızın tuhaf açılı ayakları çatırdayarak düzeldi. Boyun dönerek yerine oturdu. Gözler açıldı: göz bebeği olmayan sarı gözler... Fakat robot hoşnuttu:

"Ben Adile. Ne mi yaparım? Sana masal okurum. Sana yemek yaparım. Ben sana arkadaş olacağım. Ama önce şu kafanıza saplı tahta kazığı çıkaralım."

Robot hâlâ çömelmiş durumdaydı; zombi ayağa kalkınca göz göze geldiler. Zombi tıslad. Çekiç kafalı robotun konuşma loju yani dudakları bu sese gülümseyerek tepki vermişti ve hatta elini, zombinin kafatasına girip çıkmış kazığı çıkarmak için uzattı. Kız eli ısırmaya yeltendi ama ısırmadı; ağzı açık öyle kalakalmıştı. Sonra daha sakin bir şekilde titanyum-seramik kompozit ele, burnunu yaklaştırıp eli koklamaya başladı. Umduğu et kokusunu alamayınca öfkeyle gökyüzüne uludu. Robot bu tuhaf hareketler karşısında kısa bir şaşkınlık geçirdikten sonra karnını tutup kahkaha atmaya başlamıştı. Zombi tehditkârca yine atıldı, hırladı fakat ısırmaya üşeniyor gibiydi. Yüzü de metalden ötürü iyice ekşimişti.

Robot: "Çok güldürdün beni. Çok eğleneceğiz seninle. Başka bir yere götüreceğim seni. Orada birlikte birçok şeye

bineceğiz," dedi ve gülmeyi anında kesti. Gıcırdayarak doğruldu, kıza doğru atıldı. Konteynır vinçleri kadar kuvvetli kolları ile kızı sıkıp yakaladı, kaldırdı ve havada çevirdikten sonra koltuğunun arasına sıkıştırdı. Kazığı kız sakinleştikten sonra çıkarmaya karar vermişti. Kız şimdilik çırpınıyor, uluyor, ısırmaya çalışıyordu. Öyle ki öfkeyle ağzından simsiyah köpükler saçıyordu. Robot ise yaşayan ölüye dönen kızın bu yaramazlıklarını umursamadı; alışıktı ergenliklere... Bu yüzden yeni arkadaşı kolunda Ulus tarafına, lunaparka doğru topallayarak yürüyüp gitti.

Mehmet Berk Yaltırık

/Beyin Estetiği

Cızırtı... Karıncalanıp duran belirsiz görüntüler... Cızırtı devam ediyor... Nihayet netleşiyor... Normal akış...

Açık gri renkte bir üniforma giyen, üst ceplerinde taşıdığı gereçlerden doktor olduğu anlaşılan gözlüklü kadın, "İnsanların kendi ayaklarıyla hastalığa koşmalarına göz mü yumacağız?" diye sordu tedirgince.

"Toplumların ilerlemesi için bazen eser miktarda acımasızlık gerekebilir." diye cevapladı kayıtsızca uzun boylu, taşıdığı nişan ve rütbelerle asker olduğu anlaşılan üniformalı adam.

İkisi yan yana yürüyorken adım sesleri ince uzun yeraltı koridorunda çınlıyordu. Protokol icabı hemen gerilerinden yürüyen birkaç korumanın ayak sesleri kısmen işitiliyordu. Korumaların saçları da doktor ve komutanın saçları gibi protokol icabı aynı stilde kazıtılmıştı. Doktor hariç hepsi siyah kep giyiyordu.

Belirli aralıklarla yerleştirilmiş soluk renkli floresana benzeyen lambaların ışığı altında, sıcak su borularıyla donanmış, herhangi bir kapı, dönemeç bulunmayan, duvarlarında resim, levha asılmamış koridor tedirgin ediciydi. Kimi zaman denk geldikleri birkaç basamak merdivenle aşağıya iniyorlardı. Doktor elindeki dosyanın ilk sayfasına göz gezdirerek: "Burada ilk denekler deniyor ama..." diye sorduğu esnada komutan sözünü kesti: "Resmi olarak... İlk. Gayri resmî olanlar kastedilmiyor." Önünde otomatik silahlı iki askerin -üniformaları komutanınkine benziyordu-

beklediği morg kapılarını andıran iki kanatlı büyük kapıya yaklaşmışlardı. Komutan doktora bakıp, "Kilit nokta imza atmaları. Kendi arzularıyla, yasalara uygun şekilde..." diye tamamladı cümlesini.

Korumalar demir kapıları açtıklarında tepeden halka şeklinde soluk beyaz ışıkla aydınlanan bir başka koridora çıktılar. Üç yanında duvarlı, kapı yerinde ardına kadar açık parmaklıkların bulunduğu karşılıklı iki hücrenin önündeki geniş koridorda, resmi kıyafetli, kimi gözlüklü, bazıları hafif kısa saçlı kadınlı erkekli kalabalık bir grup gelenleri bekliyor gibiydi. Burada yanlarında ikişer asker bekliyor, gri renkte, mahkûm elbiselerini andıran elbiseler giydirilmiş iki adam da hücrelerin eşiklerinde tutuluyordu. Hücreler karanlıktaydı.

Komutan önce kameralarını ve ses kayıt cihazlarını çalıştırır vaziyete getiren haberci kalabalığına dönerek bir yönetmen edasıyla, "Başlıyoruz!" diye gürledi. "Yeni bir çağın eşiğindeyiz. Sadece ülkemizi değil, dünyayı da dönüştüreceğini düşündüğümüz bu projeyi duyurmanın vakti geldi." diyerek sol tarafındaki mahkûm kıyafetli adama döndü. Uzun saçlarından ötürü son dönemlerdeki kitlesel ve bireysel protestolarda sivrilen asilerden olduğu belliydi.

Komutan, doktorun elindeki dosyayı bir kalemle adama uzatarak sakince konuştu: "Önünde iki seçenek var. Biri idam. Yönetime ve topluma karşı geldin, hapisle bile kurtaramazsın kendini. Ama diğeri... A00001'in ışıklarını açın!" Verdiği komut duvarlarda çınlarken uzun saçlı mahkûmun arkasındaki hücrenin ışığı bir anda yandı. Birkaç serum ve hortum düzenekleriyle bağlantılı, tavandan uzanan kablolarla sarkan gözlüklü bir kaskla, yine kablolarla bağlanmış koltukvâri bir sedye düzeneği aydınlandı. Duvara gömülü bir ekran ve hemen üstündeki büyükçe kamera da dikkat çekiyordu.

Komutan konuşmasını sürdürdü: "Serbest kalabilir veya kaçabilirsin. Ama böyle olunca yine bir örgüte katılıp bize muhalefet edeceksin. Belki geniş çaplı bir kitle eylemi düzenleyeceksin. Sonunda ya başarısız olarak öldürüleceksin... Ya da başarıya

ulaşacak ve devriminin sonuçlarını yaşayacaksın. Bunu isterdin değil mi? Sana sunacağımız seçenek tam olarak bu. Sana arzuladığını sunuyoruz aslında."

Mahkûm cevap vermedi ancak gözlerindeki şaşkınlık fark ediliyordu. Kamera ve ses kayıtlarını tutanlar da aynı şaşkınlığı paylaşıyordu. Komutan sedyevâri koltuğa birkaç adım atarak konuşmayı sürdürdü: "Bu gördüğün düzeneğe 'Gözlük' diyoruz. Dünyada ilk kez bizim geliştirdiğimiz bir teknoloji. Bazı kimyasallarla ve sanallaştırma teknolojimizle istediğin hayali, gerçek hayatmış gibi yaşayabiliyorsun. Bu sırada yaşamsal destek sistemi de hayatını sürdürmen için gerekli ortamı sağlıyor. Özetle gerçek his, gerçek dokunuş, tam zamanlı simülasyon. O vakit soru şu; hayalini yaşamayı mı yoksa ölmeyi mi tercih ediyorsun?"

Adam önce komutana ardından sedyeye bakıp bir anlığına duraksadıktan sonra duvarlara göz gezdirdi. Uzatılan evrakı ifadesizce imzalayıp koltuğa yarı uzanır vaziyette oturdu. Doktor iğneli kabloları, serumları ve kimi sinir bölgelerine bağlanacak sair uzantıları birer birer mahkûmun bedenine saplarken komutan diğer adama yaklaştı. Bir el işaretiyle bu hücrenin de ışıkları yandı. Diğerinin aksine saçlarını kazıtmış vaziyetteki tıknaz mahkûm, tedirgin edici raddede sakin görünüyordu. İfadesiz yüzü ve donuk bakışları insansı bir yaratık izlenimi uyandırıyordu.

Bir başka evrakı bu mahkûma uzatan komutan içindeki tiksintisini saklamayan iğneleyici bakışlarla adamı süzerek: "Senin de önünde iki seçenek var A00002. Planlı bir şekilde yirmi yedi cinayet başta olmak üzere pek çok suçtan ötürü cezan idam. Yine de yeni sistemimiz, yeni geleceğimiz herkese kucak açıyor, senin gibi bir canavara bile. Uzun yıllar sürecek gerçekçi bir hayal dünyasında istediğin suçu işleyebilirsin. Rüyalar ve sinirlerle düşünü yönlendirebilirsin. Bir imza yeterli. Dilersen ölmeyi de..."

Katil hiç tereddüt etmeksizin kendisine uzatılan belge yığınını komutanın elinden koparırcasına kapıp imzaladı. "Gözlük" denen cihaza bağlanırken yüzünde sanki yine firar edip peşindekileri atlatmışçasına muzaffer, insanı tiksindiren bir tebessüm belirdi.

Kısa bir süre sonra cihaza bağlanan mahkumlar, makinelerin çalışmaya başlamasıyla ufak tefek de olsa kıpırdanmayı bırakıp uyur vaziyete geçmişlerdi ancak uykuda değillerdi. Kimi zaman seğirip duran uzuvları, çırpınmaya çalışan kolları, uyku ile uyanıklık arasında olduklarını gösteriyordu. Bir süre sonra ikisinin de ağzından salyalar akmaya başlamış, kıpırtısız kalmışlardı. Arada bir titreyip dursalar da sanki sadece bedenden ibaret kalmışlardı. Hücrelere mahkûmların seğiren ve belli belirsiz kıpırdanan uzuvlarının yumuşak sesleri haricinde kavi bir ölüm sessizliği çökmüştü. Resmi görevliler haricindeki kalabalık adeta bir idam seyretmişçesine suskunlaşmış, mahkûmların akıldan, ruhtan uzak sükunetlerini paylaşmıştı.

Elinde kayıt cihazı tutanlardan genç bir kadın, boştaki elini güç bela kaldırıp yutkundu. Diğerleri soru sormaya nasıl mecal bulduğuna şaşarak bir ona, bir buz gibi bakışlarını kalabalığın üzerinden ayırmayan komutana baktılar. Komutan buyurgan bir ifadeyle başını sallayıp onaylayınca, haberci derin bir nefes alarak, "Konsantre Gelişmeler'den..." diyerek söze girdi: "Bu... Bu sistem... Sisteminiz iki seçeneğe dayanıyor. Ama ikisi de ölüm... Sadece biri daha uzun vadede..." Komutan birden elini kaldırınca sorunun devamı ağzında sönüp gitti. "Burada söz konusu olan sadece iki taraf. Biz ve karşımızdakiler. Bu yeni sistem her iki taraf için de faydalı. Biz olası asayiş problemlerini kökten çözüyoruz. Onlar ise sonsuza dek sanal da olsa bir mutluluğu yaşıyorlar. Ama kabul etmeliyim ki bizim kazancımız, onlarınkinden daha fazla. Zira güneş enerjisi ve seruma dayanan çok az kaynakla bu insanların vücut ısıları ve dışkıları dahil hareketlerini enerjiye dönüştürüyoruz. Toplumun tortuları yine toplum için kullanılıyor..."

Haberci kadın yine elini kaldırınca komutan cümlesini yarıda kesip başıyla konuşabileceğini işaret etti. "Bu yapılan ne kadar etik. İnsanları başkalaştırıyor. Salyaları akıyor... Bu korkutucu gelmiyor mu?" diye sordu, sesinin sinirden titrediği aşikardı. Komutanın yüzünde, cihaza bağlanmadan önceki katilin sırıtışını andıran soğuk bir sırıtma belirdi: "Evet belki biraz korkutucu

ama... Toplumların ilerleyebilmesi için bazen bir miktar korkuya ihtiyaç duyulur. Gözlük hayat bahşediyor! Yeni bir hayat. Biz buna 'Beyin Estetiği' diyoruz."

Cızırtı... Karıncalanıp duran belirsiz görüntüler... Cızırtı devam ediyor... Tüm görüntüler hızlıca akıyor...

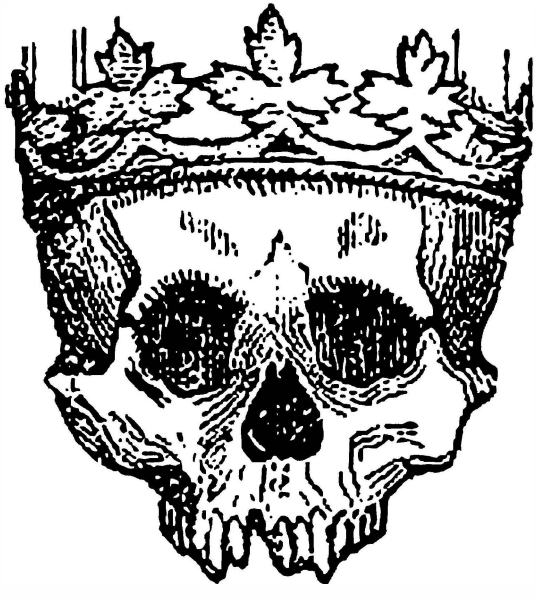
Buldukları farklı görüntüleri izleyip -kimi normal hızda, kimi hızlandırılarak-, yazılı ürünleri okuduklarında, keşfettikleri bu medeniyetin adım adım nasıl dönüştüğüne şahit oldular. İlk aşamada cezalandırma amaçlı düşünülen bu sistemin, artan nüfusla birlikte azalan kaynaklar ve kontrolden çıkan psikolojik bunalımlar karşısında yegane çıkış gibi olduğu görülünce bir dönem suç patlamaları yaşandı. Böyle olunca kronik depresyon başta olmak üzere sağlık amacıyla sivillerin kullanımına açıldı. Şirketler, ürünün yarattığı talebi görür görmez bunu kullanmaya karar vererek bilhassa intihara meyilli, arayış içindeki zenginler için "ütopya" vaat eden reklam kampanyalarıyla pazarlamaya başladılar. Böylece "Beyin Estetiği" sistemi unutularak zenginlerin sürekli bağlı kaldığı, hizmetkârlarının ve kiralamaya gücü yetenlerin belli sürelerde tadabildiği bir ödüle dönüştü. Öte yandan alternatif bir enerji kaynağı olarak görüldüğünden ve birçok iş artık robotlarla halledildiğinden, gün geçtikçe gerçek hayatta daha az insanın kaldığı fark edilmez oldu. Gerçi bir noktaya kadar da sorun yoktu; ta ki nöbette kalması gerekenler de sonsuz mutluluk arzusuyla uykuya dalmaya başlayınca ve ötekiler robot güvenliğini aşamayınca enerji zamanla tükenmeye yüz tuttu. Sokakları dolduran kablolu sedyelere bağlı sayısız iskeletin özeti buydu. Son insan kıpırtısı kaydedildikten sonra enerjileri tükenene kadar kaydedilmiş sayısız boş an...

Cızırtı... Karıncalanıp duran belirsiz görüntüler... Cızırtı devam ediyor... Ekran tamamen karardı.

"Sosyal medyada tetiklenen sözlü bir agresyon histerisiyle çöküş yaşayan şu keşfettiğimiz eski gezegeni gördüğümde daha ürkütücüsüne rastlayamam, diyordum. Burada histeri yok. Göz göre göre yok oluşu seçmişler." dedi Siber-Arkeolog, geminin ana ekranındaki uygarlık mezarlığını seyrederek.

Bilişsel-Tarih Uzmanı kendinden emin bir ifadeyle: "Çoğu medeniyet kendi ayağıyla, kendi yalanlarının peşinden uçuruma gittiği için çok da absürt değil... Bizim amacımız biraz da bu zaten. Olası geleceğimizi öngörmek için geçmişi daha çok deşelemek..." dedikten sonra, ekiplerinin başında olan Post Apokaliptik-Arkeolog'a dönüp baktı. Tek gözü ve yüzünün yarısı biyo-mekanize edilmiş adam kayıtsız bir ifadeyle hemen önlerindeki Büyük Veri Alıcısı'na konuştu:

"Yok Olmuş Medeniyetler Arkeolojisi Araştırma Ekibi. Olay numarası sıfır dokuz. Eski dünyanın unutulmuş kolonilerinden birinden türediğini tahmin ettiğimiz, aşağıda belirtilecek koordinatlardaki gezegende oldukça tuhaf bir çöküş örneğine rastladık. Raporumuzun ekinde göndereceğimiz verilere göre..."

Bünyamin Tan
/Gomeda

Az evvel güvercin guguklamalarının geldiği bir süzgeci andıran oyuk şeklindeki yuva ve tüneklerde sessizlik hâkimdi. Şeytan Deresi, Gomeda Vadisi'nin bağrında yılankavi biçimde uzanarak akıyor; üzerinde toplanan gri pamuk tarlası ise gökyüzünün içinde özenle soğurduğu buhar tanelerini yakında katre katre toprağa bağışlayacağını haber veriyordu.

Genç adam, uzun bacaklarıyla attığı adımlarla yürürken, yanı başında esmeye başlayan rüzgârın hışırdattığı yapraklar vadinin ürkütücü görünümünü arttırıyor, ürpermesine yol açıyordu. Hissettiği gerilim zihnini bulandırıyordu. Yanından geçip gittiği karanlık mağara ağızları giderek korkunç bir hal alıyor, hilkat garibelerince izlendiği hissine kapılıyordu. Vadiyle ilgili epeyce şey okumuştu. Ucu bucağı belirsiz tünellere girmek artık cesaret edemeyeceği bir iş gibi geliyordu. Bu esnada nereden çıktığı meçhul küçük bir domuz sürüsü garip homurtularla arkasından geçince sinirleri iyice harap oldu.

Bir süre arkasına bakıp geride bıraktığı sarnıçların, köprülerin, mağaraların, harabe evlerin ve peribacalarının ne kadar uzakta kaldığını görerek hayret etti. Gözlük camlarına vuran koyu gri tablonun içinde hepsi minicik birer detay olarak yer alıyordu. Gözleriyle manzarayı gözden geçirmeden bulunduğu yeri anlaması olanaksızdı. O kadar kısa zamanda onca yolu yürümüş olmasını garipsedi.

Alnına düşen iri yağmur taneleri zihninde devridaim eden tuhaf düşünceleri böldü. Aniden bastıran fırtınaya açık arazide yakalanmasına okkalı bir küfürle esef ederek kapüşonunu başına

çekti. Çevreye hâkim olan grilik gitgide koyulaşarak gökyüzünde kılcal damarlar misali boylu boyunca uzanan şimşeklerle daha da ürkütücü bir hâl alıyordu. Yağmur damlalarıyla buğulanan gözlüklerini çıkardı ve yağmurluğunun iç cebine koyduktan sonra koşmaya başladı. Deli tilki gibi sağa sola düşüp sığınabileceği bir yer ararken ağzı oldukça geniş bir oyuk fark etti.

Oyuğa doğru koşmaya başladığı sırada şimşekler iyice sıklaşmıştı. Birbiri ardına patlayan gümbürtülerle çevreye yayılan parıldamalar dehşet vericiydi. Sağır edici gürültülerin vadi duvarlarındaki yankısı ise onu bekleyen garabetin bir habercisiydi. Çok geçmemişti ki iyice yaklaştığı oyuğun ağzında parlak bir portal beliriverdi. Çevreye yayılan elektron yayınımı bedeninde ve ruhunda bir belirsizlik hissi yarattı. Ne olduğunu bilmediği bu şeyden çok korkması gerektiğini düşünüyordu. Ama çok tuhaftı ki korkmuyordu.

Yüksek enerji yüklü bu parçacıkların oluşturduğu ve kenarları parlak mavi bir çember olan portal giderek büyüdü ve onu içine çekmeye başladı. O esnada hayretini kamçılayan bir başka şey ise bu çekilmeye karşı koymak için hiçbir şey yapmıyor oluşuydu. İradesi tamamen elinden alınmış bir şekilde o mavi parlak ağızdan içeri girer girmez bembeyaz bir borunun içinden tıpkı bir su kaydırağındaymışçasına kayıp aşağı doğru inerken, az evvel onu yutan portal ve oyuktan eser kalmamıştı.

Sonsuz bir beyaz parlaklık içinde kayıp gittiğini ve bunun sona ermeyeceğini düşünüyordu. Zaman algısının ait olduğu dördüncü boyutu aşıp her şeyin ve her devrin iç içe geçtiği bambaşka bir gerçekliğe doğru yol almaya başladı. İçine girdiği portalı oluşturan elektromanyetik güç, beyin hücrelerine nüfuz ederek nöronlarındaki hatıraları, bilgileri ve imajları bir mikser gibi karıştırdı. Yeni bir gerçeklik ve anı yaratmaya başladı. Bu durum biraz daha sürerse beyninin aşırı ısıya maruz kalmış bir peynir peltesine dönüşeceğinden korktu.

Artık bu olanların bir an önce bitmesi için dua etmeye başladı. Gözlerini kapadı, kendini olayların akışına bıraktı. On

saniye sonra ise sert bir toprak zemine çakılmanın acısıyla kıvranmaya başlamıştı. Gözlerini açtığında kendini mumlar ve fenerlerle aydınlatılmış bir tünelde buldu.

Çevrede göze ilk çarpan şey, insan kemiklerinin istiflendiği bir yapının içinde oluşuydu. Düzenli ve temiz bir şekilde yığılmış bu kemiklerin oluşturduğu kümelerde kaç insana ait yadigâr bulunduğunu tahmin etmek olanaksızdı. Aklına Paris tünellerinde gördüğü milyonlarca kemikle dolu labirent geldi. Az evvel yaşadıklarından dolayı bayılıp rüyasında geçmişteki bir anısına gitmiş olabilir miydi? Fakat burası gezip gördüğü o tünele pek de benzemiyordu. Çevreye biraz göz gezdirince tanımıştı. Burası Derinkuyu yeraltı şehriydi.

Burnuna gelen küf kokusu da yeteri kadar uyanık olduğunu haber veriyordu ona. İyi de nasıl gelmişti buraya? Bu küf kokan ve kuru bir soğuğun hâkim olduğu yerde ne işi vardı? Gomeda Vadisi'nde bastıran yağmurla bir oyuğun içine doğru çekildiği anları zor da olsa zihninde canlandırabildi. Doğrusu geriye pek bir şey kalmamıştı.

İçinde bulunduğu tünelin duvarlarına oyulmuş nişlerde yanar hâlde bir sürü fener vardı. Onlardan birini alıp ötedeki karanlık tarafa doğru yürümeye başladı. Tavandan birtakım uğultular geliyordu. Bu uğultulara neşeyle bağrışan sayısız insanın tezahüratları da eşlik ediyordu. Bu bir isimdi ve yanlış işitmiyorsa yukarıdaki kalabalık "Pithana" diye tempo tutuyordu.

Karanlık dehlizlerde bir süre dönüp durdu. İçinde bulunduğu hâl, peyniri bulmaya çalışan farenin maket bir labirentin içinde sağa sola koşuşturmasına benziyordu. Aynı yerde dönüp durduğunu fark edince hışımla yerde duran bir kafatası parçasını tekmeledi. Sonra sırtını yanı başındaki duvara dayayıp soluklanmaya başladı. Tünelin duvarında parçalanan kemiğin çıkardığı ses giderek azalan yankılar hâlinde karanlığın içinde ilerleyip kayboldu.

Biraz sonra sesin kaybolduğu karanlık köşede küçük ve parlak mavi bir çember belirdi. Işığı fark eden genç adam, çevik bir hareketle ona doğru yürümeye başladı. Başta ürkek adımlarla

çekinerek ilerlese de, zihnini ele geçiren bir güç devam etmesi için cesaret verdi. Hızla atılan adımlar bir müddet sonra depara dönüştü. Yeteri kadar yaklaştığında kendini çemberin içindeki parlak tünelde buldu.

Yine sonsuz ışık selinden bir kaydırakta aşağı doğru süzülüyordu. Uzay-zamanda meydana gelen bir bozulma ile bu kez ışık kümelerinin içinde alternatif yaşama dair kareler belirip duruyordu. Bu karelerden oluşan bir helezon ise kıvrılarak gözünü kör edecek derecede parlak bir beyazlığa doğru akmaktaydı. Astrofizikçilerin bahsettikleri şu solucan delikleri bunlar olmalı, diye düşünürken ansızın sert biçimde toprak bir zemine düştü.

Bir süre burun deliklerine girip çıkan toprak tanelerini koklayarak yüz üstü yattı. Az ötesinde büyük bir kalabalığın homurtularla ilerlediğini duyabiliyordu. Fakat o kadar hâlsizdi ki başını kaldırıp bakmak içinden gelmiyordu. Gücü kalmamıştı. Bu bir orduydu ve en öndeki asker elindeki boruyu öttürüp uygun adım ilerleyen birliği durdurduğunda, toprak zemine vurulan sert adımlar onu kendine getirmeye yetti.

Başını kaldırıp biraz ötedeki kalabalığa baktı. Korkuyla olduğu yerde sıçradı ve arka üstü oturdu. Gözlerine inanamıyordu. Alacahöyük'ün sfenksli kapısının önünde Hitit askerleri hazır olda durmuş vaziyetteydi. Halk da çevrelerinde toplanmış, hemen önlerinde yüksekçe bir platforma çıkmış olan gösterişli kıyafetler içindeki adama dikkatlice bakıyordu. Kendinden emin biçimde etrafına söylev veren bu adam, önünde hazır olda bekleyen askerleri gururlu bakışlarla süzdükten sonra yanı başında elinde ucu çivi gibi sivriltilmiş kamış kalemle duran kâtibe bir şeyler söyledikten sonra yeniden askerlerine döndü. Sesi öyle gürdü ki adeta iki yanındaki taşa oyulmuş sfenkslerin cana gelip kükrediğini düşünmek işten bile değildi.

"Ben kralınız Anitta! Neşa'nın ulu kralı! Bu sözleri şehrimin kapısındaki bir tablete yazdırdım. Gelecekte kimse bu tablete zarar vermeyecek. Her kim zarar verirse Neşa'nın düşmanı olur. Yüce kralınız babam Pithana, zamanında Neşa şehri nasıl ele geçirildiyse Kuşşara ve Neşa

ezeli olarak siz askerlerime ve halkıma Hattuşa'nın imparatorluğumuzun ayrılmaz bir parçası olduğunu bildiririm. Tıpkı babam Pithana nasıl Neşa'yı tanrıların izniyle sınırlarına katmışsa bugün Hattuşa da öyle topraklarımıza eklenmiştir."

"Düşmanımız kuşatmamıza direndi. Ama sonra açlıktan kırıldığında, onların tanrıçası Halmasuit bana şehri teslim etti ve ben onu bir gece baskınıyla aldım. Toprağına yaban otu ektim. Benden sonra kim kral olur ve Hattuşa'yı tekrar iskân ederse, gökyüzünün Fırtına Tanrısı onu vursun!"

Askerler ve halk sevinç çığlıklarıyla 'Anitta! Anitta! Anitta!' diye tezahürat ederken gökyüzünde şimşekler çakmaya başladı. Yağan yağmuru kollarını açıp yüzünü semaya dönerek kucaklayan kralın bu hareketi kalabalığı daha da galeyana getirdi. Gökyüzü, kısa devre yapan kablolar gibi yeniden şimşek yalımlarıyla parlayıp sönüyordu. Elinin altındaki ıslak metalik hisle irkilince sağ elini kaldırıp baktı. Askerlerden birinin düşürdüğü bir ok ucuydu bu. Evirip çevirerek incelemeye koyulmuşken, tam da başı üzerinde açılan mavi çemberden portal onu birdenbire yutarak Gomeda Vadisi'nin ortasına bıraktı. Ancak vadi bu kez çok garip görünüyordu.

Canlı namına hiçbir şey kalmamıştı. Rüzgâr durmaksızın toz fırtınası oluşturuyordu. Çevredeki tüm bitkiler uzun zaman önce yanıp siyah kurumlara dönüşerek vadi tabanındaki toprakla harmanlanmıştı. Kuru bir havanın hâkim olduğu çevrede ensesini pişiren güneşten korunması için siper edebileceği birkaç gölge alandan başka bir şey göremiyordu. Vadideki hayvanların iskeletleri toprağa yarı gömülü hâldeydi. Vadi duvarlarını oluşturan tüf katmanları paramparça olmuş, irili ufaklı moloz yığınları şeklinde boylu boyunca uzanmıştı. Sanki cehennemin kapıları sonuna dek açılmıştı.

Hızla dört bir yana baktı. Nereye dönse manzara bir türlü değişmiyordu. Bu esnada nereden geldiğini bilmediği tanıdık bir ses onu çağırdı:

"Sergen! Sergen! Sergen!"

Bu sese onu omuzlarından tutup sarsan bir güç de eşlik etmeye başladı. Hem ses, hem baş dönmesi hem de sarsıntı giderek şiddetlendiğinde çığlıklarla sıçrayarak yere düştü. Vücudu baştan başa ıslanmıştı. Kendine gelmesi biraz zaman aldı. İlk fark ettiği şey basamaklar hâlinde sıralanmış konferans salonu koltuklarının koyu mavi kumaşları ve tepede yanan spot ışıklarının çevreye yaydığı parıltıydı.

Az sonra kendisine meraklı ve endişeli gözlerle bakan iki mavi misket tanesinin sarı buklelerle süslediği o güzel yüzü görünce toparlandı. Kız arkadaşı onu düştüğü yerden kaldırıp yerine oturması için yardımcı oldu.

"İyi misin?"

Bu soruya evet anlamında jest yaparak cevap verdi. Hem arka hem de ön sıralardan kısa ve meraklı bakışların kendisini süzen ifadelerine aldırmadan yerine iyice yerleşerek üstüne başına çeki düzen vermeye çalıştı. Uluslararası III. Astrofizik Sempozyumu başlığı yazılı titrinin bulunduğu kartı tekrar ceketinin yakasına iliştirdi. O sırada kürsüdeki beyaz keçi sakallı ve siyah kemik gözlüklü konuşmacı, sunumunu sabote eden genç adamı kınayan bakışlarla süzdükten sonra konuşmasına kaldığı yerden devam etti.

"NASA'daki yetkililerden bazıları da atmosferimizle ilgili yaptıkları araştırmalarda uzay-zamanda beliren yarıklar olduğunu ve bunların portal görevi gördüklerini düşündüklerini ifade etmektedirler. Kimi astrofizikçiler ise bu portalların istenilen bir yere daha kısa sürede varmak için kullanılabileceğini iddia etseler de yaptığımız araştırmalar neticesinde bunun pek olası olmadığı kanaatindeyiz."

"NASA'lı yetkililer bu yarıklara X noktası adını veriyorlar. Dünyanın manyetik alanıyla birleşen Güneş enerjisinin toplamda 150 milyon km uzunluğa sahip sayısız portal açıp kapadığını hesaplamışlardır. Çoğu küçük ve çok kısa süreli olduğu için tespit edilmeleri ve incelenmeleri pek mümkün değildir. Fakat hiç kapanmadan genişleyebilen ve oldukça büyük boyutlara sahip olanlar da rapor edilmiştir. Güneşten gelen enerji parçacıklarının portallardan geçerek ışınımlar oluşturabileceğine ve bunların da

romanyetik fırtınalara sebep olabileceğine dair araştırmalar hâlen devam etmektedir."

"Bu denli yüksek enerjilerin paralel bir evrene veya gerçekliğe geçişe sebep olabileceği ve hatta atmosferimizin dünya üzerinde yaşanan tüm olayları kaydedip bu tür enerji salınımlarıyla geçmişin ve geleceğin imajlarını bizlere sunabileceğine dair son zamanlarda medyada çokça yer verilen spekülasyonları bir kenara bırakacak olursak..."

Sergen, Profesör'ün konuşmasını dinliyormuş gibi görünse de aklı hâlâ az evvel yaşadıklarındaydı. Gördüklerinin rüya olduğuna şüphe yoktu. Ancak o kadar gerçekçiydi ki hayatında kendini bu denli etkileyen bir zihinsel oyunla karşı karşıya kaldığını hatırlamıyordu. Tüm bunlar beyninin ona bir oyunundan başka bir şey olamazdı. O sebeple çabucak toparlandı ve Profesör'ün anlattıklarını dinlemeye koyuldu.

"Yedinci boyutta ise farklı başlangıç koşullarına sahip muhtemel dünyalara ulaşım olduğuna dair teoriler bulunmaktadır. Beşinci ve altıncı boyutlarda da bu imkân varken yedinci boyutu ayıran şey, başlangıç koşulları aynıyken sonraki gelişmelerin farklılık gösterebilmesidir. Yani ileri sürülen bu teorilere göre burada her şey zamanın en başından itibaren farklı gerçekleşiyor."

"Sekizinci boyutla ilgili teoriler ise daha da karmaşıktır. Her birinin farklı başlangıç koşullarına sahip olduğu ve sonsuz sayıda dallanmaya sahip muhtemel evrenlerle karşılaşmak mümkündür. Bu da her biri farklı tarihsel düzlemlere sahip farklı gerçekliklerin ortaya çıkmasına sebep verir ki bu yolla zamanda yolculuk yapılsa sonsuza kadar dallanan muhtemel evrenlerin olası tarihsel düzlemine ulaşmak mümkün hale gelir. Bu sebeple sekizinci boyuta sonsuzlar boyutu denilmektedir."

"Dokuzuncu boyutta tamamen bildiğimiz dünyadan farklı fizik kanunları ve başlangıç koşulları bulunmaktadır. Bu sayede bütün muhtemel evren tarihlerini kıyaslayabilmek mümkün olmaktadır. Onuncu ve son boyutta hayal edilebilir her şey olasıdır ve biz insanlar tarafından hayal edilebilecek özelliklerin de dışında bir boyutsal niteliktedir. Bu da boyutlara ilişkin doğal bir limitin oluşması anlamına gelmektedir."

Bu sırada platformun önünde duran metalik bir parça dikkatini çekti. Önce koltukların demir aksamından bir parça

olduğunu ve düştüğünü sandı. Eğilip eline aldı. Avucunu açtığında tüylerini diken diken eden soğuk bir elektriklenmenin saçlarından ayak parmaklarının uçlarına doğru hızla boşaldığını hissetti. Bulduğu şey Hitit askerlerinden birine ait ok ucuydu.

Erhan Sonsel
/Dünya Kimseye Kalmaz Demeyin

"Efendim bulunduğumuz yıldız sistemindeki bir gezegende hareketlilik başladı."
"Ekrana ver."
"Burada akıllı canlılar var gibi."
"Ne yapıyor bunlar?"
"Bizim altmış üç milyon yıl önce yaptığımız şeye benziyor efendim, gezegen yüzeyine yiyecek ekiyorlar."
"Bırak şunları, henüz çok ilkeller."

Gemide yirmi saat sonra.
Dünyada 6 Ağustos 1945 (Hiroşima)

"Efendim, az önceki gezegende şimdiye kadarkinden çok farklı bir hareketlilik var."
"O ilkellik ile nasıl dikkatini çekti? Ver şunu ekrana."

"Bu da ne?"
"Efendim, birçok ilkel medeniyet gibi kendilerini yok ediyorlar."
"Gebersin ilkeller. Biz işimize bakalım."

Gemide iki dakika sonra.
Dünyada 12 Nisan 1961 (Uzayda ilk insan)

"Efendim, bu gezegendeki canlılar nasıl olduysa yok olmayıp uzaya çıkıyorlar."
"Ekrana ver."
"Bu da ne? Uzaya çıktılar demiştin, bununla mı seyahat edecekler?"
"Bilmiyorum efendim."
"Beni bir daha bu ilkeller için rahatsız etme."
"Peki efendim."

Gemide bu konuşmadan üç dakika sonra.
Dünyada 24 Nisan 1990 (Hubble teleskop fırlatılışı)

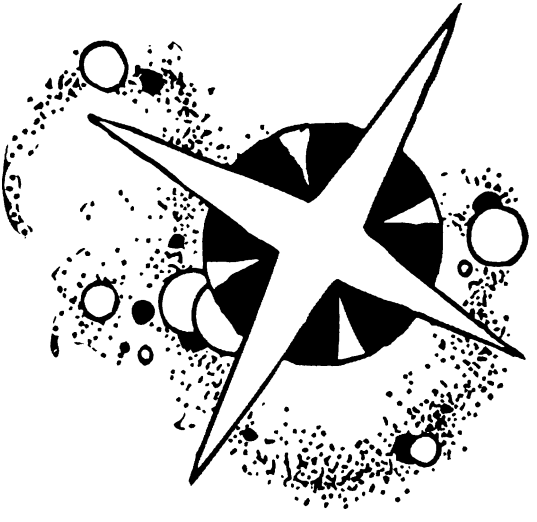
"Uzaya bir makine yerleştirdiler. Gözlem amaçlı sanırım."
"Asker bir daha bu konuyu açarsan
seni yıldızın kalbine gömerim."
"Peki efendim."

Gemide yüz kırk beş dakika sonra.
Dünyada 2643 yılı (Mars'ın kolonileşmesinden sonraki son gemi)

"Efendim kızmayın ama gezegendeki herkes yıldız sistemindeki dördüncü gezegeni yaşama uygun hale getirip oraya doğru yola çıktı."

"En sonunda gerçekten uzaya açıldılar demek."

"Bir saniye efendim, hepsi değilmiş. Üç kıtanın birleştiği bir bölge var, oradakiler hala duruyor. Fakat gezegende başka türdeşleri kalmadı."

Sabahattin Cömertpay /İradenin Sonu

I.

Son bir yılın geçen günlerinden herhangi biri gibi yorulduğu bu akşam, karanlığı laboratuvarda karşılayan ve açlık duygusuna yenik düşmüş gibi görünen Profesör Muhsin, artık evlenmesi gerektiği konusunda kendinden beklenmeyecek bir kanıksama yaşıyordu. Daha bir dakika öncesine kadar bilgisayar başında tek başına oturmuş, öğrencilerinin ürettiği son verilerin analiz sonuçlarını inceliyorken; zihni şimdi nedensizce gezintiye çıkmış, onun için uygun olabilecek bir eş arayışına girişmişti. İlk önce, tüm etik varsayımları bir kenara bırakarak kendi yüksek lisans öğrencisi Nazlı'yı değerlendirdi: Temiz, düzenli, dinine bağlı, görgülü ancak bilimsel çığır açacak kapasiteden yoksun bir kadın diye sıraladı. Bu esnada, yüzünü hayal ettiği öğrencisinin bir 'kadın' olarak tanımlanmasından duyacağı utanç duygusunu resmedip gülümsedi. Hâlihazırda gezintiye çıkmış zihnine izin verip karşı laboratuvarda, tezinin deneylerini büyük bir gayretle tamamlamaya çalışan Tülin'i düşündü. Güler yüzlü, heyecanlı ve çalışkan bir kadın. Bu öğrencininse kadın olarak tanımlanmaktan memnuniyet duyacağını, kendi politik duruşu ve cinsiyet bilinciyle örtüşen bir kelime seçimi için profesörü takdir edeceğini düşünüp bu durumu küçümsedi. *Öte yandan*, dedi kendi kendine, *ikisi de saygı duydukları bir hoca tarafından bir evlilik objesi gibi değerlendirilmekten hoşlanmaz*. Bunu biliyordu. Kendi

ayakları üzerinde durmaya çalışan bu iki hanımefendi de evlenecekleri insan ile aralarında uyum ve faydalılık değil aşk olmasını tercih ederdi.

Geçirdiği düşüncelerden bir anda sıkılan ve uzun süredir benimsediği çok eşli yaşam tarzına tamamıyla zıt bu evlenme saçmalığından mantığı yoluyla silkinen Profesör, tüm bu süreç içerisinde bilgisayarı kapatmış, şapkasını başına geçirmiş, kahvaltı için getirmiş olduğu yulaf ezmesi kabını çantasına yerleştirmiş ve çantasını sırtına takmış olduğuna şaşırdı. İnsan zihninin bu çok işlemli yapısına ve alışkanlıkların bilinçsiz ilerleyişine bir kez daha hayret ederek bisikletine doğru yürümeye başladı. Fakülte kapısının hemen çıkışında, geçirdiği uzun ve bunaltıcı yaz akşamlarının bittiğini müjdeleyen bir rüzgârla serinledi. Eylül ayındaki gün dönümüne denk gelen bu akşam, profesöre uzun süredir üzerinde çalıştığı hipotezini anımsattı: *Göçmen kuşların göç yollarının takibinde, canlılarda cereyan eden ve kuantum dinamikleriyle ilişkilendirilen bir süreç var ise, yavru ördeklerin ve kaplumbağaların yumurtadan çıkar çıkmaz suya yönlenmeleri de benzer bir süreçle açıklanabilir miydi?*

II.

Kentin en bilgili ve çağdaş imamı olarak ün yapmış Muhsin Bey, Eylül ayının başlamasıyla şehre dönen öğrencilerin, yani şu anda çevresini saran gençlerin ilgisinden memnun görünmekteydi. Gençlerin ne konuda muhabbet etmek isteyeceklerini az biraz kestiren imam, bazı genel vecibelerle bu işin üstesinden gelebileceğine inanmakta ve medyanın bahsi geçecek konuya olan abartılı ilgisini kınamaktaydı. Gençler arasında fıtratına en uygun davrandığını sezdiği ve kendini ilahiyat fakültesi birinci sınıf öğrencisi olarak tanıtan Nazlı söze girdi.

"*Hocam, sizin de bildiğiniz gibi, dinimiz iki tür iradeden söz eder; külli irade ve cüzi irade. Medya organlarında dün dolaşan haberi görmüşsünüzdür. Kuşlar, ördekler ve kaplumbağalardan sonra, insanın da dahil edildiği memeli sınıfından bir canlıda, farelerde, kuantum alanlarının*

etkisiyle irade yönlendirilmesi başarıyla sonuçlandırılmış. Şimdi, bu gelişmelere izin veren Rabbimiz, yanlış bir şey söylüyorsam, haşa, Allah beni bağışlasın, külli iradesi kapsamında gerçekleşen bu olayları kendisi kurmamış mıdır? Dolayısıyla, cüzi iradenin manipülasyonunu mümkün kılacak teknolojik bir gelişme, aslında onun külli iradesinin bir yansıması olarak değerlendirilemez mi? Sonuçta ben, şeytanın yapabildiği her şeyin de aslında yüce Rabbimizin külli iradesi kapsamında gerçekleştiğini, nitekim şeytanın da sadece bir kul olduğunu düşünmekteyim."

"*Belli ki çok düşünüyorsun hanım kızım*" diyerek gruptaki tüm erkekleri güldüren imam, aslında uygun cevabı seçebilmek için zaman kazanmaktaydı. Beklediğinden öte bir yaklaşımla sorulan bu sorunun neresinden tutması gerektiğini değerlendirdi. En az hasarla en uygun cevabı nasıl vereceğini tartarak söze başladı:

Öncelikle, cüzi irade ve külli irade mefhumlarını iyi idrak etmek gerektiği kanaatindeyim. Külli irade, evet, Mevlâ'mıza mahsustur. Ancak cüzi irade de yalnızca insanlara ve onun eşiti sayılabilecek cinlere bahşedilmiştir. Şu anda yapılan tüm deneyler hayvanlar üzerinedir ve hayvanlar cüzi irade sahibi mahluklar değildirler. Bu nedenle sorgunun insani boyutlara taşınması gereksizdir. Zira, böyle bir şeyin gerçekleşemeyeceğine de eminim.

"*Ama Hocam*" diyerek lafa atılan ve fizik bölümü üçüncü sınıf öğrencisi olduğunu belirten genç bir erkek sözlerini şöyle devam ettirdi: "*Benim takip ettiğim 'Bilimsel Suçlar' isimli bir sayfanın paylaştığı son videolara göre, Çin, benzer deneyleri insanlar üzerinde yapmaya başlamış bile. Bunun için ilk olarak da müebbet hapis cezası almış suçluları kullanıyorlarmış. Hatta araştırmanın yürütüldüğü laboratuvarı yöneten Dr. Lee isimli bir bilim insanı etik ihlaller dolayısıyla suçlu bulunmuş ve Çin Hükümeti'nce gizlice öldürülmüş.*"

III.

Oturduğu sandalyede telaşla kıvranan milli istihbarat başkanı Tülin Hanım, alışkanlığının aksine ilk nikotin sakızını henüz kahvaltı etmeden ağzına attı. "*Nasıl bir Eylül böyle? Sıcaktan öleceğiz neredeyse.*"

Elleriyle saçlarını bir topuz yapıp bir dağıtan, kalemle önündeki boş kâğıda bir şeyler yazan ve üzerini çizen başkan, "*Hadi ama! Neden bu kadar uzun sürer ki?*" diye söylenmekteydi.

Neyse ki çok geçmeden kapı çalındı ve sekreter Muhsin Bey "*Tülin Hanım beklediğimiz haber geldi*" diyerek müjdeyi verdi.

Merak ve endişenin birbiri üzerine bindiği bu duygular karmaşasına şimdi heyecan dahil olmuştu. Sabırsızlık hepsinde merkezi noktadaydı.

"*Bilgiyi gizli bir e-posta adresinden gönderdiler başkanım. Gelir gelmez de Çince'den Türkçe'ye çevirdim. İzninizle hemen yansıtayım duvara.*"

"*Boş ver duvarı. Oku gitsin.*"

"*Derhal!* "*Saygıdeğer Başkanım. Talep ettiğiniz üzere, sizinle son bulgularımı paylaşıyorum. Kardeşinizin de aralarında olduğu yirmi bir siyasi suçlu üzerinde yaptığımız çalışma olumlu sonuç verdi. Kuantum alan saptırıcı cihazı ile sürekli olarak indüklenen bir odada geçirdikleri on iki gün sonunda, çalışmaya alınan tüm bireyler sosyal etkileşimleri ve bireysel teslimiyet potansiyelleri bakımından müthiş bir gelişme gösterdiler. Bahsettiğim gelişmeyi sizin de görebilmeniz için, kardeşinizin geldiği ilk gün (1. Gün) ve dün (Gün 13) yazdığı iki günlük sayfasını ekte gönderiyorum. Bizim anlamamamız için Türkçe yazılmış. Elbette, biz istesek bu defter ve kaleme hemen el koyabilirdik. Bunun planın parçası olduğundan bihaber kendisi. Ekte bulabilirsiniz. Saygılarımla. Dr. Xu Lee.*"

"*Hadi oku bakalım ekleri Muhsin.*

"*Tabii Başkanım.*"

1. Gün. Sonunda yakaladılar. Suçluymuş gibi muamele görüyoruz. Oysa biz sadece insanın doğaya ve birbirine duyduğu saygısızlığı yok etmek istiyoruz. Bunu yapacak gücümüz olduğuna inanıyorum. Hepimiz inanıyoruz. Beyni yıkanmış zavallı halkların özgürce, saygı ve hoşgörü içerisinde yaşayacaklarını umut etmek ve bunun için mücadele etmek neden suç olsun ki? İnsan kendi kibrinin kölesi olmuş. Ne yazık. Ancak ben, benliğimden de feda ederek bunu değiştirmek için çaba sarf edeceğim. Zoraki bir anlam yüklediğimiz bu yaşamda, benim manam kesinlikle paradan, güçten, hırstan ve acıdan yana olmayacak. Din ile, sözde siyasi ideallerle zapt

edilmiş insanlığın kurtuluşu bizim savaşımız sayesinde olacak. Burada beni öldürseler de bu yazının bir gün olması gereken ellere ulaşacağını ümit ediyorum. Evet, işte! İrademin son zerresine kadar özgürüm ben. Çünkü hâlâ ümit edebiliyorum.

Gün 13. Bugünkü uyanış daha önce yaşadığım hiçbir uyanışa benzemiyor. Kendimi tüm kâinatın ortak malı ve yüksek bir bütünün parçası gibi hissediyorum. Ne olursa olsun, değiştirmeye gücüm olduğu yanılgısından kurtulmuş ve hafiflemiş gibiyim. **Bu duygu çok yavaş bir hızda üzerime süzüldü, ama sonunda tamamlandı. Hızı o kadar yavaştı ki hiçbir sıkıntı hissetmedim ve o zamandan beri bir saniye bile sonucumun doğru olduğundan şüphe etmedim.**[2] Hissettiğim teslim oluş öylesine yüce bir heyecan yaratıyor ki kendimi bir avuç kömür gibi eylemsiz ama üzerine düşeni yapmaya hazır hissediyorum. Günlüğümün eski sayfalarına baktım. İçimdeki öfkeyi görmek beni korkuttu. Böyle bir öfkeyle nereye, nasıl bir huzur getirmeyi planlıyordum acaba? Artık irademin olmadığına ve kutsal bir güç tarafından yönlendirildiğime eminim. Bu güce karşı koymamak benim en derin huzurumdur. Daha önce uğruna savaştığım (kelimeyi yazarken parmak uçlarımın acıdığını hissettim) tüm değerler farazi birer yüktüler. Bu yüklerden kurtulduğum için çok şanslıyım.

"Bu harika bir haber başkanım."

"Evet Muhsin. Gerçekten öyle. Yine de ürkmediğimi söyleyemem. Şimdi bu verilerin doğruluğunu teyit edelim bakalım. Bana Çin İstihbarat Başkanı'nı bağla."

"Emredersiniz."

---

[2] *"Böylece inançsızlık çok yavaş bir hızda üzerime süzüldü, ama sonunda tamamlandı. Hızı o kadar yavaştı ki hiçbir sıkıntı hissetmedim ve o zamandan beri bir saniye bile sonucumun doğru olduğundan şüphe etmedim."* Charles Darwin.

IV.

"Alo? Kuantum Rehabilitasyon Merkezi mi?"

"Evet. Buyurun."

"Ha, merhaba. Ben sisteminiz hakkında bilgi almak istiyordum."

"Tabii ki. İsminiz nedir?"

"Nazlı. Nazlı Tülin."

"Şöyle Nazlı Hanım. Sistemimiz, kuantum alanına dayalı olarak beynin işleyiş mekanizmalarını buna bağlı olarak da kişinin duygu, düşünce ve kararlarını etkileyen bir sürece dayanır. Danışanlarımız detaylı testlerden geçirildikten sonra kuantum indükleme odalarında on beş gün boyunca tutulurlar. Burada yeme, içme, temizlik ve eğlence gibi tüm ihtiyaçları karşılanır. Merkezimiz üniversite hastanesi içerisinde olduğu için tüm danışanların günlük sağlık kontrolleri yapılmakta ve acil durumda derhal müdahale de görebilmektedirler.

"Peki televizyonda orada burada bir sürü kötü haber duyuyoruz. Bunlar gerçek mi? Yani tedavinin bir riski var mı? Ben on üçn yaşındaki çocuğum için düşünüyorum da."

"Anlıyorum efendim. Kulağınıza gelen haberlerin bir kısmı asılsız, diğer kısmı ise sistemin geliştirilmesi sırasında yaşanan aksaklıkları anlatıyor. Büyük skandal yaratan *Çin'de tutuklama* olayının üzerinden elli yıla yakın zaman geçti. Bu süre içerisinde metot iyileştirildi, ölçümler hassaslaştırıldı. Hasta hakları konusunda da büyük ilerleme kaydettik. Artık bu sistemin sekiz yaşından büyük tüm bireyler için güvenle uygulanabileceğinden eminiz. Hatta erken alınan tedavinin daha kalıcı olduğuna dair de bulgularımız var. Öte yandan, geçtiğimiz on yılda sadece yüzde 0,1'lik bir kısımda bazı olumsuz yan etkiler görüldü. Ki bu bireyler de özel bir mutasyona sahip bireylerdi. Zaten tam da bu nedenle danışanlarımıza genetik test yaptırma zorunluluğu getirdik. Memnun kalacağınızdan emin olabilirsiniz.

"Öyle diyorsunuz... E peki, oğlum Muhsin için bir randevu alayım ben o hâlde.

"Nasıl isterseniz. 21 Eylül saat 10.00'a randevunuzu oluşturuyorum. Onaylıyor musunuz?"

"Ay hadi bakalım. Allah utandırmasın. Yani evet. Onaylıyorum."

Ambrose Bierce /Hünerli Vatansever

Türkçeleştiren: Berna Kabacaoğlu

Kralın huzuruna çıkan Hünerli Vatansever cebinden bir kâğıt çıkardı ve şöyle dedi:

"Majesteleri, lütfen, hiçbir silahın delemeyeceği bir zırh kaplamanın formülüne sahibim. Bu kaplamalar Kraliyet Donanması'nda kabul edilirse savaş gemilerimiz asla zarar görmez ve dolayısıyla yenilmez olurlar. Ayrıca burada, Majestelerince görevlendirilen bakanların buluşun değerini onaylayan raporları da bulunmaktadır. Bir milyon tumtum karşılığında, onunla ilgili hakkımdan vazgeçeceğim."

Kral kâğıtları inceledikten sonra bir kenara koydu ve Maliye Bakanlığına onun için bir milyon tumtumluk bir ödeme emrinde bulunacağı sözünü verdi.

"İşte," dedi Hünerli Vatansever, başka bir cepten başka bir kâğıt çekerek, "bu da benim icat ettiğim, bu zırhı delen bir silahın çalışma planları. Majestelerinin kraliyet kardeşi Bang İmparatoru onu satın almak istiyor, ancak Majestelerinin tahtına ve şahsına duyduğum sadakat nedeniyle onu önce Majestelerine sunmak zorundayım. Bedeli, bir milyon tumtum."

Bir çek sözü daha alınca, elini başka bir cebe sokarak şöyle dedi:

"Bu karşı konulamaz silahın fiyatı çok daha yüksek olurdu Majesteleri ama mermilerinin yönünün, şimdi sunacağım özel bir yöntemle çok etkili bir şekilde değiştirilebildiği gerçeği..."

Kral, uşağına yaklaşması için işaret verdi.

"Bu adamı ara" dedi, "ve kaç cebi olduğunu söyle."

"Kırk üç, Majesteleri" dedi uşak, incelemeyi tamamlayarak. "Majesteleri, lütfen!" diye dehşet içinde haykırdı Hünerli Vatansever; "birinde tütün var."

"Bileklerinden tutup salla," dedi kral; "o zaman, ona kırk iki milyon tumtumluk bir çek ver ve onu öldür. Hüneri idam cezasına çeviren bir kararname çıkarılsın."

Efe Sarıtunalı

/Hollywoodland

"Kafamı rahatlatmak için dünyanın etrafında turladım,
Zamanın kumlarına uzanıp vücudumu orada bıraktım,
Dünya ufukta alçalırken ben aydaydım,
Ve hiçbir şeyi değiştiremeyeceğimi anladım."

-3 Doors Down, Kryptonite

Cenazede muhabirin umutsuzca yetişmeye çalıştığı takım elbiseli yaratık iki metreden uzun boyu, kâğıt beyazı teni ve saçları ile insanüstü bir varlık olduğunu belli ediyordu. Ağladığı görülmesin diye güneş gözlüklerinin arkasına sakladığı gözlerinin derisiyle aynı renk olduğu ve göz bebeklerinin noksanlığı bütün dünya tarafından biliniyordu.

Adamın geri kalanı biz insanlara benziyordu. Albino Eye isimli süper kahraman ilk kez ortaya çıktığında bilim insanları onun morfolojisini açıklamak için paralel evrim kuramını ortaya attılar. Bu kurama göre insan vücudu, bilince haiz bir canlı türünün sahip olması gereken ideal formdu. Bu yüzden bilinçli canlılar, yalnızca insansı türlerin evrimleştiği gezegenlerde ortaya çıkacaktı. Henüz güneş sisteminin dışına gidilmediğinden bu teoriyi destekleyen mantık haricinde kanıt yoktu.

Onu bebekken bir gök taşının içinde bulan anne-babasının fikriyse bambaşkaydı. Onlara göre ancak İsa Mesih bu kadar beyaz ve güçlü kuvvetli olabilirdi. Albino Eye'ın uçması, hızı, gözlerinden lazer saçması, Tanrı'nın tek evladına bahşettiği mucizelerdi. Mesih'i

yetiştirmekle görevlendirildiklerine inanan çift, onu insanlığın kurtarıcısı olacağını öğütleyerek büyüttüler.

Gök taşının nereden geldiğini kimse bilmiyordu. İnsanlar tarafından farklı fikirler ortaya atıldı. Albino Eye, yok olan bir gezegenin son evladı mıydı? Bir uzay gemisindeki istenmeyen bebek miydi? Evreni sömürgeleştirmeye çalışan bir ırkın öncüsü, temsilcisi miydi? Kökenini kimse bilmese de, Vietnam'daki hezimetten sonra akıl sağlığını toparlamaya çalışan Amerikan halkı için umudun sembolü oldu. Onun ardından hızla başka süper kahramanlar türemeye başladı. Gençler renkli kostümler yapıp geceleri hırsız kovalıyor, bilim adamları ilim ve teknolojilerini suçla savaş için kullanıyor, akli dengesi sınırda şiddet bağımlıları birer maske ve pelerin bulup içlerindeki öfkeyi kötü adamlara yönlendiriyorlardı.

Albino Eye, bir ulusun delirmesini tek başına engellemişti. Sokaktaki gürültü patırtı ve sirkvari gösteriden sıkılan kim varsa buna karşı çıkabilir, bu süper kahraman akımını ülkenin topyekûn delirdiğine kanıt gösterebilirdi. Dünyanın geri kalanındaki hippi ruhlu anti-Amerikancılar içinse kahramanlar olsun veya olmasın, A.B.D. başından beri pek de aklı yerinde sayılmazdı.

Kim ne düşünürse düşünsün, Albino Eye uzun yıllar doğru bildiği şeyi yaptı. Ebeveynlerinden böyle öğrenmişti çünkü. Ama şimdi, ona insanlığın kurtarıcısı olması için yol gösteren anne-babası gitmişti. Önceki gün çiftlik evine uçtuğunda vahşice öldürülmüş çiftin cesetleriyle karşılaştı. Artık hayatının nereye yöneleceğini bilemiyordu. Muhabir, onun aklını okumuş gibi "Bundan sonra ne yapacaksınız?" diye sordu.

"Ailemi gömdüm, sıra intikama geldi."

Bu sırada televizyondaki görüntü durdu. "İşte!" dedi Düş Tüyü'nün karşısında oturan adam. "Genellikle böyle durumlarda adaletten bahsederdi."

Elleri kelepçeli Kızılderili susmakla yetindi. Karşısındaki kumandaya dokundu ve görüntü devam etti.

"Katilin kim olduğu bilinmiyor," diye belirtti muhabir. "Kimden intikam alacaksınız?"

"Gerekirse herkesten, her şeyden."

Video burada bitti. "Psikologlarımızın çıkardığı profil hiç iyi şeyler göstermiyor," diye açıkladı adam, Düş Tüyü'ne. "Albino Eye'ın bugüne kadar bizim tarafımızda olmasını sağlayan muhafazakâr ailesiydi. Şimdi delirmiş gibi, ne yapacağından emin olamıyoruz, bu da Amerikan devleti için tehdit teşkil ediyor."

Düş Tüyü bileklerini işaret etti. "Bu durumda benim ne yapmamı istiyorsunuz? Bilmem farkında mısınız ama yanımda gardiyanlar olmadan tuvalete gitmeme bile izin verilmiyor."

"Bu durumdan memnun olmadığını tahmin ediyorum. Bizimle iş birliği yapmayı kabul edersen serbest kalacaksın."

"Nasıl bir iş birliğiymiş bu?"

"Hakikat, adalet ve Amerikan yoluna göre düsturumuz suçu ispatlanana kadar herkesin masum olduğudur ancak bu vakada Albino Eye'ın suçunun ispatlanmasını bırak, suç işlemesini beklemek gibi bile bir lüksümüz yok. O fazla güçlü. Algoritmalarımız gösteriyor ki diğer bütün süper kahramanlar birleşse dahi onu durduracaklarından emin olamayız. Şimdi psikolojisi bu kadar bozukken dışarıda olmaması gerekiyor. Yapacağı ilk yanlış hareket geri dönülmez zararlara yol açacaktır."

"Benden ne istediğinizi halen anlamadım."

"Albino Eye'ı öldürmeni istiyoruz. Onu kilit altında tutmamız mümkün değil. En çok kahraman öldürmüş süper kötü de sensin."

"Yanlışınız var. Öncelikle ben süper falan değilim, alelade bir insanım. Yalnızca bir anarşist olarak davama fazlasıyla bağlıyım ve işimde iyiyim. Biraz da yetenek var tabii. Ayrıca kötü hiç değilim. Kızılderili soykırımı yapanlar, bizi rezervasyonlara hapsedenler senin ataların. Orta Doğu petrolüne salça olmak için İkiz Kuleleri patlatanlar senin patronların. Nasıl kötü olan ben oluyorum? 11 Eylül'de üç bin vatandaşınız öldü ve siz buna göz yumdunuz. Ölenlerden biri benim kız kardeşimdi ve siz bunun olmasına izin verdiniz. Son olarak benim öldürdüklerim kahraman falan değildi.

Hükümet yalakaları ya da Irak'ta, Afganistan'da masum Müslümanları katletmesi için yetiştirdiğiniz süper askerlerdi."

"Komplo teorilerinden bahsediyorsun Düş Tüyü. Bak, Albino Eye canı sıkıldığı anda 11 Eylül'ün yirmi katını yaratabilecek güçte. Seni hapishaneden kaçmış gibi göstereceğiz. Elektronik kelepçeyle her an takip edileceksin, eğer bizim istediğimizin dışında bir şeyler planlarsan kelepçedeki bombayı patlatıp seni öldürürüz. Albino Eye'ı haklayabilirsen serbestsin. Sonra sana yeni bir kimlik veririz, istediğin kişi olabilirsin."

"Gerçekten, elinizdeki en iyi katil ben miyim?"

"Albino Eye'ın ölmesi yetmez, şehit olması gerekiyor. Amerikan kültüründe doldurulmaz bir yeri var. Onun alelade bir şekilde ölmesi, toplumsal bağlarımızın çözülmesine sebep olur. Bir süper kötü tarafından öldürülmesi gerekiyor."

"Zırvalık. Kimse benim gibi bir anarşistle A.B.D hükümeti arasında bağ kuramayacağı için beni istiyorsunuz. Pekâlâ. Bir şeyler yapmayı hapiste çürümeye yeğlerim. Sizin için Amerika'nın en büyük kahramanını öldüreceğim."

Düş Tüyü, birkaç saat sonra sokaklarda Kızılderili atalarından miras içgüdüleriyle iz sürüyordu. Kelepçe aracılığıyla aralıksız izlenip dinlendiğinin farkındaydı. Bu yüzden her an olabildiğince muğlak hareketler yapmaya özen gösterdi. Planını kimse tahmin edemezdi. Birkaç gün sonra Doğu Yakasındaki tüm halka açık ekranlarda Düş Tüyü'nün suratı peyda olduğunda, hükümet yetkilileri de Albino Eye kadar şaşırdılar.

"Anneni ben öldürdüm," dedi Düş Tüyü defalarca. "Babanı ben öldürdüm. Midelerini yardım, bıçağımı kaburgalarının arasına sapladım." Kızılderili'nin bitmeksizin tekrarlanan anonsunda isim verilmese de tarif edilen cinayetler, Albino Eye'ın cesetlerde gördüğü yaralarla uyuşuyordu. Gözü dönen süper kahraman, kıyı şeridindeki eyaletleri uçarak geçti. Düş Tüyü'nü bu şekilde bulamayacağı belliydi. Yine de yorgunluktan bayılıncaya kadar durmadı.

Hükümetin görevlendirdiği karanlık adamlar, heyecanla Düş Tüyü'nün ne planladığını anlamayı beklediler. Pentagon'un en iyi stratejistleri bile neler olacağını tahmin edemiyordu. Kızılderili'nin yaptığı her şeyi görüp duymalarını sağlayan elektronik kelepçe, maalesef adamın zihnine uzanamıyordu.

Albino Eye kararlıydı. Ömründe ilk kez birini öldürecek, ailesinin intikamını alacaktı. Görünüşe bakılırsa diğer süper kahramanlar onun ahlaki kuralını bozmayacağından emindi. Düş Tüyü'nün nerede olabileceğiyle ilgili ellerine geçen her istihbaratı idolleri Albino Eye'a ulaştırdılar.

Hükümetin gölge adamlarının ekran başından takip ettiği kadarıyla Düş Tüyü hayalet kasabaya dönmüş bir Kızılderili rezervasyonunda, gözlerden uzak bir kır evinde bekliyordu. Arada dışarı çıkıp dolaşmasını, bazı rezervasyon sakinleriyle muhabbet etmesini gözlemleyen analistler, onun Albino Eye'ı beklediğini tahmin ettiler. Neye güvendiğini, kır evinde nasıl bir silah sakladığını bilen yoktu.

Analistler, üstlerine yazdıkları raporda Düş Tüyü'nün Albino Eye'ı tuzağa çekmeye çalıştığını belirttiler. Süper kahramanın şüphelenmemesi için doğrudan konumunu açıklamak yerine saklanıyormuş gibi yapıyor, bu sırada da birilerinin onu görmesini sağlıyordu.

Beklenen karşılaşma bir gece yarısı gerçekleşti. Albino Eye, yusyuvarlak dolunayın önünde bir gölge gibi durup kır evine baktı. Radarda onu fark eden Düş Tüyü kapının önüne çıktı.

Albino Eye yere indi, bir göz kırpmasıyla onu küle çevirebilirdi. "Sen hapisteydin," dedi bunun yerine. "Gerçekten ailemi sen mi öldürdün?" Düş Tüyü elindeki uzaktan kumandayı havaya kaldırdı, kumandanın üstünde tek bir buton vardı. "O ne?" diye sordu süper kahraman. "Bana zarar verebileceğini mi sanıyorsun?"

Düş Tüyü başını hayır anlamında salladı ve butona bastı. Yerde bir delik açıldı. Asansör benzeri bir mekanizma yükseldi.

Hükümetin görevlendirdiği karanlık adamlar, heyecanla Düş Tüyü'nün ne planladığını anlamayı beklediler. Pentagon'un en iyi stratejistleri bile neler olacağını tahmin edemiyordu. Kızılderili'nin yaptığı her şeyi görüp duymalarını sağlayan elektronik kelepçe, maalesef adamın zihnine uzanamıyordu.

Albino Eye kararlıydı. Ömründe ilk kez birini öldürecek, ailesinin intikamını alacaktı. Görünüşe bakılırsa diğer süper kahramanlar onun ahlaki kuralını bozmayacağından emindi. Düş Tüyü'nün nerede olabileceğiyle ilgili ellerine geçen her istihbaratı idolleri Albino Eye'a ulaştırdılar.

Hükümetin gölge adamlarının ekran başından takip ettiği kadarıyla Düş Tüyü hayalet kasabaya dönmüş bir Kızılderili rezervasyonunda, gözlerden uzak bir kır evinde bekliyordu. Arada dışarı çıkıp dolaşmasını, bazı rezervasyon sakinleriyle muhabbet etmesini gözlemleyen analistler, onun Albino Eye'ı beklediğini tahmin ettiler. Neye güvendiğini, kır evinde nasıl bir silah sakladığını bilen yoktu.

Analistler, üstlerine yazdıkları raporda Düş Tüyü'nün Albino Eye'ı tuzağa çekmeye çalıştığını belirttiler. Süper kahramanın şüphelenmemesi için doğrudan konumunu açıklamak yerine saklanıyormuş gibi yapıyor, bu sırada da birilerinin onu görmesini sağlıyordu.

Beklenen karşılaşma bir gece yarısı gerçekleşti. Albino Eye, yusyuvarlak dolunayın önünde bir gölge gibi durup kır evine baktı. Radarda onu fark eden Düş Tüyü kapının önüne çıktı.

Albino Eye yere indi, bir göz kırpmasıyla onu küle çevirebilirdi. "Sen hapisteydin," dedi bunun yerine. "Gerçekten ailemi sen mi öldürdün?" Düş Tüyü elindeki uzaktan kumandayı havaya kaldırdı, kumandanın üstünde tek bir buton vardı. "O ne?" diye sordu süper kahraman. "Bana zarar verebileceğini mi sanıyorsun?"

Düş Tüyü başını hayır anlamında salladı ve butona bastı. Yerde bir delik açıldı. Asansör benzeri bir mekanizma yükseldi.

Üzerinde neşeli ve yaşlı bir çift duruyordu. Albino Eye şaşkınlıkla kala kaldı.

Düş Tüyü elektronik kelepçeyi işaret etti. Kahraman süper hızı sayesinde patlama olmadan yetişti, insanüstü kuvvetini kullanarak kelepçeyi kopardı. Kelepçe elinde patlasa da onu hissetmeyecek kadar dayanıklıydı.

Olanlara karşı kör kalan hükümet ajanları ne yapacaklarını düşünürken Albino Eye koşup ebeveynlerine sarıldı. "Siz ölmüştünüz," dedi. "Gömdüm sizi."

"Onlar bilinçsiz klonlardı," diye açıkladı Düş Tüyü. "Zaten yaşamıyorlardı. Hepsini anne babanla birlikte planladık."

"İyi ama neden?"

Düş Tüyü cep bilgisayarını çıkarıp bir video oynattı. Bir sorgu odasında elleri kelepçeliydi ve karşısındaki adam Albino Eye'ı öldürmek karşılığında özgürlüğünü teklif ediyordu. "Planın en zor kısmı bu kaydı ele geçirmekti. Her hareketim kelepçeyle takip ediliyordu. O sırada anlamamaları için meydanlardaki ekranları hacklerken aynı anda Pentagon'un güvenlik kameralarına sızmam gerekti."

Albino Eye hayal kırıklığına uğramıştı. "Ömrüm boyunca ülkedeki huzura katkıda bulundum, onlarsa beni öldürmeye kalktılar. İyi de niçin böyle bir plan yaptınız?"

"Düş Tüyü'ne biz ulaştık," diye açıkladı babası. "Hapse girmesi planın parçasıydı. Biz sana can almayı öğretmedik oğlum ama o da Tanrı'nın yoludur. Tanrı, firavunun üstüne lanetlerini salmadı mı? Veba, kurbağalar, kan ve kül Mısır'ı ölüme boğmadı mı? Tanrı, ilk doğan her Mısırlı çocuğun canını almadı mı? Firavun ve ordusu Kızıldeniz'in altında kalmadı mı? Peki şimdiki hükümetin Firavun'dan ne farkı var? Hükümet masonlar tarafından yönetiliyor, satanistlerle iş tutuyor."

"Buraya Düş Tüyü'nü öldürmeye gelmiştin," dedi annesi. "Can alabileceğini gördün. Bir suçun olmamasına rağmen hükümet kalemini kırdı, onların düşmanın olduğunu gördün. İsa Mesih,

Yahudilerin kralıydı oğlum. Yeniden doğan İsa olarak senin de bu ülkenin kralı olma zamanın geldi."

"Durun..." dedi Albino Eye. "Bu kadarı çok fazla. Düşünmem gerekiyor." Düş Tüyü'nü kenara çekti. "Annemlere inanıyor musun gerçekten. Sence ben İsa mıyım?"

Kızılderili güldü. "Hayır. Saçmalıktan başka bir şey değil."

"O zaman neden onlara yardım ettin?"

"Çünkü sen, benim saygı duyduğum tek süper kahramansın. Hükümet, mason ya da satanist değil ama bu zalim ve bencil oldukları gerçeğini değiştirmiyor. Dünyaya zarar veriyorlar. Platon'un Devlet'ine göre yalnızca yönetmek istemeyen kişi yönetmeye layıktır. Sen dostum, nükleer silahlardan daha güçlüsün. Bu güç başka birinde olsa çoktan kendini diktatör ilan etmişti. Bu ülkede devleti yönetmeye layık bir kişi varsa o da şüphesiz sensin. Bu ülkeye herkesten çok hizmet ettin. Hem de bir ömür boyu, karşılık beklemeden. Bunu hak ediyorsun."

"Ben... Yapamam. Benim yolum, yöntemlerim buna uygun değil. Onların bana öğrettikleri yol bu değil."

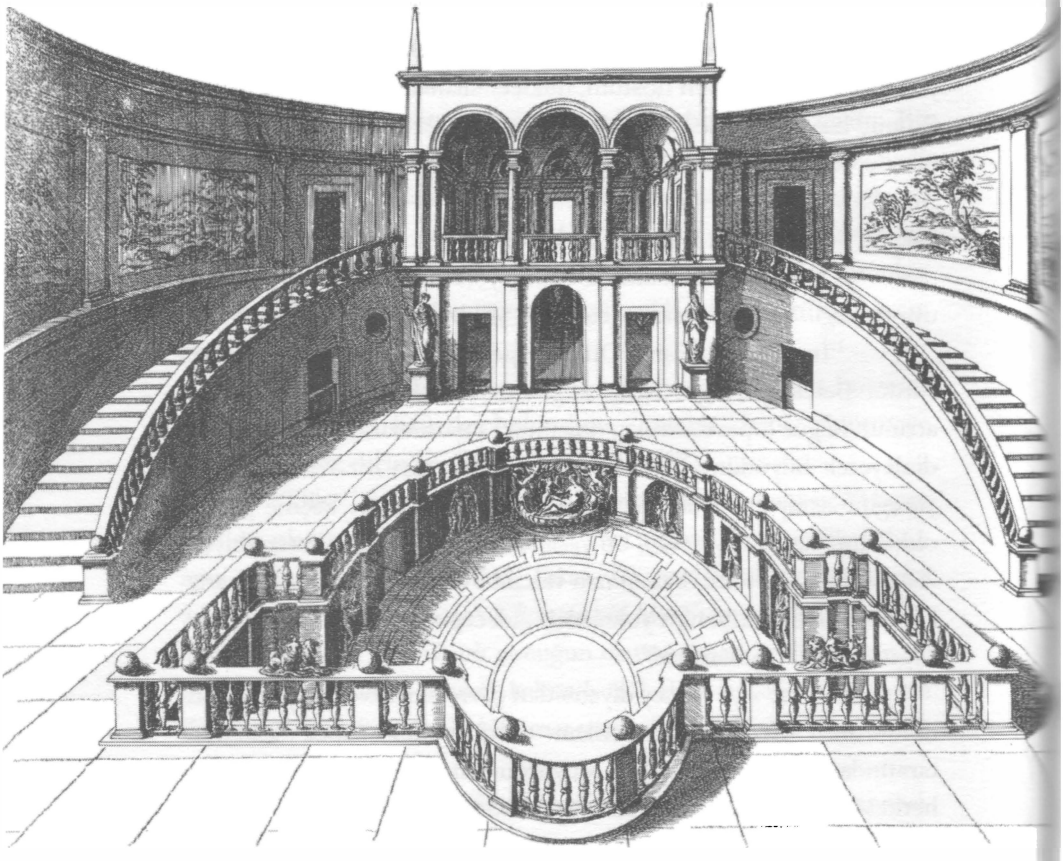
"İnsanlar değişir. Onların gerçeği görmesi uzun yıllar sürdü. Bense gerçeğin içine doğdum. Bu rezervasyonda. Beyaz adamın özgür topraklarımızı, doğamızı, suyumuzu nasıl yok ettiğini dinleyerek büyüdüm. Sen de bembeyazsın ama bir Kızılderili'nin yüreğine sahipsin. Hükümet sana şans vermeyecek. Seçme şansın olduğunu zannetmiyorum, bu yaşananlar ebeveynlerinin tercihiydi. Zaten hangimiz anne-babamızın tercihleri dışında bir hayat yaşarız ki? Bundan sonra benim yolumdan gideceğiz, benim yöntemlerimi uygulayacağız, tamam mı?"

Albino Eye bir şey diyemeden çevreyi helikopter gürültüleri doldurdu. "Etrafınız Amerikan Ordusu'nun süper askerleri tarafından sarılmıştır," diye duyurdu bir megafon. "Aşağıdaki herkes yere yatsın ve ellerini başının üzerine koysun."

Albino Eye önce helikopterlere, sonra ailesine, son olarak da Düş Tüyü'ne baktı. Kızılderili haklıydı. Gücü ele geçiremezse fiziksel kuvvetinin önemi yoktu. Ailesini korumasının, kendini

korumasının başka bir yolu; anne babasının davasını sürdürmekten, Mesih rolüne soyunmaktan başka çaresi yoktu.

Albino Eye havalandı ve helikopterler birer birer yere çakıldı. Süper kahramanın sonraki hedefi doğrudan Washington olacaktı. Rengini taşıyan bir saray kendisini bekliyordu.

Fatih Aşgün
/Dönüşüm

Kadın, huzursuz uykusundan sıçrayarak uyandı. Ter içinde kalmış, vücudunun nemiyle ıslanmış yatak örtüsü tenine yapışmıştı. Başucundaki komodinin üzerinde duran saatin düğmesine dokundu. Soluk yeşil ışıkla aydınlanan ekran sabahın çok erken bir saatini gösterdi. Oda karanlıktı. Gırtlağını temizleyip "Perdeyi aç!" diye seslendi. Bej renkli perdeler kendiliğinden iki yana doğru kaydı. Cama vuran yağmur damlalarının gri izler bıraktığı pencereden içeriye sokak lambasının soluk ışığı düştü. Hava henüz aydınlanmamıştı. İşine yetişmeye çabalayanları taşıyan bir havatreninin farından yansıyan ışık odanın tavanından hızla geçti.

Bacaklarına yapışan çarşafı hırsla yana savurup yatağın kenarına oturdu. Kâbusunda, şu tuhaf yazarın ünlü kitabındaki gibi bir böceğe dönüştüğünü görmüştü. Kocaman, kabuklu, kımıl kımıl, iğrenç bir yaratık... İçinden kabarıp yükselen sıkıntı yüreğini sıkıştırdı. İlk gençlik yıllarında yaptığı gibi şu pencereyi ardına dek açıp sabahın mahmur kokulu havasını ciğerlerine iyice çekmeyi ne çok isterdi. Gördüğü korkunç kâbusun etkisinden böylece kurtulabilirdi belki. Fakat bu mümkün değildi. Her ne kadar oğlu nüfuzunu kullanıp ona, karbon kulesine yakın bir ev almış olsa da, burada bile açık havaya maskesiz çıkmak delilikti. Hem bu yeni evlerdeki pencereler de açılan türden değildi zaten.

İçindeki çığlık atma isteğini bastırıp dudaklarını yaladı. Susuzluktan kurumuşlardı. Hastalığı başladığından beri su dolu bir sürahi karşı duvardaki makyaj masasının üzerinden hiç eksik

edilmemişti. Gayri ihtiyari başını çevirip o yana baktı. Birkaç sokak ötedeki karbon kulesinin yanıp sönen kırmızı ışığıyla belli belirsiz aydınlanıp sonra karanlığa gömülen yüzü gördü. Duygusuz bakışlarını ona dikmişti. Elinde olmadan irkildi. Bir eliyle göğsüne bastırırken öfkeyle homurdandı:

"Lanet şey seni! Beni gene korkuttun. Sana kaç defa geceleri odamda beklememeni söyledim."

Öne doğru bir adım atarak saklandığı köşenin karanlığından sıyrılan yaratık kibarca yanıtladı:

"Özür dilerim efendim. Fakat oğlunuz sizi yakından izlememi istedi. Onun emrine karşı çıkamam. Bundan sonra beni görmemeniz için daha iyi gizlenmeye çalışırım."

Kadın derin bir nefes aldı. Ne yaparsa yapsın bu yaratıktan kurtulamayacağının farkındaydı. Elini sabırsızca salladı.

"Tamam, tamam! Hadi bana bir bardak su ver!"

Beyaz tulumlu ince uzun yaratık iki adımda makyaj masasına gidip bir bardak su doldurdu. Aynı çeviklikle kadının yanına geldi ve suyu ona uzattı. İnsanınkine benzeyen uzun iki kolunun yanı sıra önde, çıkık göğsünün her iki yanına bağlı, kendi üzerine doğru katlanmış ikişer tane daha küçük kol vardı. Kadının bu yaratıkta en alışamadığı şey işte bu kollardı. Gözlerini onlardan ayıramadan suyunu içti. Ayrık iki yarıktan ibaret burnu, beyazsız iri gözleri, mavimsi halkalarla bezeli soluk beyaz teni -ki oğlunun dediğine göre onlar vücudundaki elektrik akımlarını hisseden organlarmış, böylece kalbinin ve organlarının çalışmasını izleyebiliyormuş- ve kocaman sivri kulakları da rahatsız ediciydi ama ah o kollar yok mu! Hareket ettiklerini neredeyse her gördüğünde midesi kalkıyor, omuriliğinde bir karıncalanma hissediyordu. Gerçi bu alışılmadık uzuvları ona verenlerden biri oğluydu ve hakkını vermek lazım, yaratık onlarla iyi iş çıkarıyordu. Geçenlerde o çelimsiz kollara bağlı elin incecik parmaklarıyla avucuna batan cam kırığını hiç hissettirmeden çekip

düşüvermişti. Ama gene de göze daha hoş görünen bir tasarım yapamazlar mıydı?

Boş su bardağını yaratığa geri verdi. Onun ritmik hareketlerle bardağı yerine koyuşunu ve ortaya çıktığı köşede karanlığın içinde gözden kayboluşunu izledi. Gerçekten de bu defa daha iyi saklanmıştı, hiç görünmüyordu. Uyuşan bacağını ovuştururken "Perdeyi kapat!" diye mırıldandı ve yatağa uzandı. Oda tekrar karanlığa gömülmüştü. Gözlerini kapatıp, uykunun derin çukuruna düşüvermeyi düşledi. Fakat küçük kollar aklından çıkmamıştı.

Oğlu, biyobot denen bu yaratığı, tedavisi tamamlandıktan sonra hem kendine yardımcı olsun hem de sağlık durumunu yakından izlesin diye eve getirmişti. Aslında bu yaratıklar hakkında daha önce bazı şeyler duymuştu. Herkes gibi o da Tanrının Kırbacı denen adamın yazılarını okumuştu. Yazdıkları korkutucuydu:

"Tanrı'nın evinde, Tanrı'ya rağmen ve onun iradesine karşı can verdikleri yaratıklar." "Kendine bilim insanı diyen kafir Babel Alkebulan'ın günahkâr zihninden çıkan şeytani varlıklar." "Yüce yaratıcının tasarladığı saf ve tertemiz hücrelerimizi alıp, o iğrenç ve günahkâr elleriyle bozdular. Onları lanetli birer ürüne dönüştürüp adına biyobot dediler. Tanrı'nın kutsal bilgeliğini barındıran genlerimizle oynayıp ortaya Şeytan'ın kirli emellerine hizmet eden çeşit çeşit mahluk çıkardılar." "Zayıflıklarımızdan, korkularımızdan, hastalıklarımızdan, sakatlıklarımızdan yararlanıp hepimizi Şeytan'ın birer kuklası haline çevirmeye çabalıyorlar."

Ve daha nicesi...

Komşularıyla her hafta sonu yaptıkları kek, çörek ve dedikodu toplantılarında da bazen onlar hakkında konuşurlardı. Çoğunlukla ne kadar garip ve ürkütücü olduklarından bahsederlerdi. Dediklerine göre zavallı hayvanların uzuvlarını alıp birbirine dikerek bu yaratıkları üretiyorlarmış. Onları köleleştirmek için beyinlerine cihazlar takıyorlarmış. Bunun ne kadar dehşet verici ve canice bir şey olduğu konusunda tüm komşuları hemfikirdi. Bu

laflar kadıncağıza dokunurdu. Çünkü oğlu, onları üreten şirkette çalışan üst düzey bir mühendisti. Biricik evladının herhangi bir canlıya zarar verdiği fikrini kabul edemezdi, onu iyi yetiştirmişti. Bunu oğluna sormuştu tabii. Annesini dinleyen genç adam kahkahalarla gülmüş ve "Biz Doktor Frankenstein değiliz." demişti. Sonra uzun uzun yapay hücrelerden, DNA'larını nasıl istedikleri niteliklere sahip olacak şekilde üretebildiklerinden ve yapay rahimlerde hızla çoğaltabildiklerinden bahsetmişti. İşte bu hücreleri kullanarak her iş için ayrı bir biyobotu kolayca yaratıveriyorlarmış. Oğlunun anlattığı çoğu şeyi anlamamıştı. Ama en azından hayvanları kesip biçmediklerinden emin olmuştu. Bir sonraki toplantıda biyobotların hayvanlardan üretilmediğini, laboratuvar tüplerindeki hücrelerden büyüdüklerini ve birer rahimden doğduklarını göğsünü gere gere anlatmıştı. Bazı ayrıntıları açıklamada zorluk yaşamış olsa da, komşularını etkilemeyi başarmış ve takdirlerini toplamıştı. Hâliyle oğlunun ne kadar önemli bir adam olduğunu öğrendiklerinde de bir nebze kıskanmışlardı.

Uykunun ağırlığı yavaşça üzerine çöktü. Bacağındaki uyuşukluk artmış ve diğer bacağına da sıçramış gibiydi. Acaba bu atlattığı hastalıkla ilişkili bir şey miydi? Ya tedavi işe yaramamışsa… Ama daha fazla düşünemedi.

***

Gözlerini açtığında kendini berbat hissediyordu. Kan ter içinde kalmış, dili damağına yapışmıştı. Kolları ve bacakları sanki kendine ait değildi; uyuşuktular, hareket ettirmekte zorlanıyordu ve künt bir sızı damarları boyunca yayılıyordu. Birden paniğe kapıldı. Aldığı nefes yetmiyor, bir şey yüreğini sıkıştırıyordu. "Felç oldum galiba!" diye düşündü. Benzer bir korkuya, hastalığını ilk öğrendiği zaman kapılmıştı. Doktoru, hastalık beynine sıçrarsa böyle bir şeyin olabileceğini söylemişti. Başka birçok korkunç olasılık arasında en kötüsü hiç kuşkusuz felç olmaktı. "Lanet olsun!" diye geçirdi

içinden. "Şimdi ne olacaktı? Ona kim bakacaktı? Şu yaratığa mı muhtaç olacaktı?"

Kaygıyla sarmalanan başını güçlükle kaldırdı. Yatağın ayak ucundan dikkatle onu izleyen soluk beyaz yüzü gördü. Her daim duygusuz olan bakışlar, bu kez sinsi görünmüştü. Yaratık her zamanki müşfik ses tonuyla "İyi misiniz efendim?" diye sordu. Kadın zorlukla yanıtladı:

"Kendimi çok kötü hissediyorum."

"Nabzınız ve tansiyonunuz artmış. Ateşiniz de var. Biyobot hücrelerinizden gelen sağlık bilgilerinizi merkeze gönderdim. Gelecek yanıta göre bir tedavi hazırlayacağım efendim."

"Hastalığım mı nüksetti yoksa tedavinin bir yan etkisi mi bu?"

"Bilemiyorum efendim. Eminim ki ADAM şu an, ona gönderdiğim bilgileriniz üzerinde çalışıyordur. En kısa zamanda sorunun ne olduğunu anlayıp bana çözümü söyleyecektir."

Bu yaratıklar kendi aralarında böyle sessiz sedasız nasıl haberleşebiliyorlar diye düşündü. Damarlarında dolaşan hücrelerle bile konuşabiliyorlardı. Ürkütücü bir şeydi bu... Ona kalsa bu yaratıklara ait tek bir hücrenin bile vücuduna girmesine asla izin vermezdi, ancak buna mecbur kalmıştı.

Aylar önce hasta olduğunda oğlu bunun için ısrarcı olmuştu. Habis bir kanser kanını tutmuş ve tüm bedenine yayılmıştı. Hata kendindeydi; uzun zamandır kemikleri ırık ırık ağrımasına, her geçen gün daha fazla zayıflamasına, bazı günler yataktan çıkamayacak kadar halsiz düşmesine rağmen oğlunu üzmekten kaçınmış; tek bir söz dahi etmemişti. Yoğun iş temposundan fırsat bulup gelip kendini görmeye geldiğinde ise sağlık sorunlarıyla canını sıkmak istememişti. Sonunda beti benzi sararıp avurtları iyice çökünce, ortada bir sorun olduğunu anlayan oğlu onu doktora götürmüştü. İşte o zaman durumunun vahameti ortaya çıkmıştı. Evet bazı tedaviler vardı, ancak doktorun anlattığına göre

hastalıktan daha zalim yan etkilere yol açıyorlardı. Beş on yıl daha fazla yaşamak için onca acıya katlanmaya değer miydi? Aslında o kendini ölüme hazırlamıştı. Kendince güzel bir hayat sürmüş, hayattan alacağı fazla bir şey kalmamıştı. Ölümün, tıpkı doğum gibi yaşamın doğal bir parçası olduğunun da farkındaydı. Yoksa sevgili eşinin kaybına nasıl dayanabilirdi. Tek endişesi ölmeden önce felç olmaktı. Hastalığın yol açabileceği sonuçların içinde en beterinin bu olduğuna inanıyordu, çünkü bir başkasına bağımlı kalma fikrine tahammül edemiyordu. Hele hele şu biyobot hasta bakıcılara…

Gel gör ki oğlunun kadere razı olmak gibi bir niyeti yoktu. Çalıştığı firmada, mevcut olanlardan daha etkili ve daha az rahatsızlık veren yeni bir tedavi yöntemi geliştirilmekteydi. Kanser hücrelerini tanımak ve öldürmek üzere ayarlanmış özel biyobot hücrelerin sadece bir kez damarına zerk edilmesi yeterliydi. O evinde günlük yaşamının keyfini sürerken bu akıllı hücreler vücudundaki kanseri kısa sürede yok edecek, bununla da yetinmeyip ömrünün sonuna dek bir daha hiçbir çeşit kansere yakalanmasına müsaade etmeyeceklerdi. Hatta bu hücreler komut halinde yeni organlar bile üretebiliyorlardı. Oğlu hiç vakit kaybetmeden annesini bu deneysel tedaviye gönüllü olarak yazdırdı.

Kadın ilk başta buna şiddetle karşı çıktı. O yaratıklara dair hiçbir şeyi içinde istemiyordu. Belki ev işlerine yardım edecek bir hizmetçi biyobota evet diyebilirdi. Hatta hasta bakıcı biyobota bile karşı çıkmayabilirdi. Nasıl olsa bu eziyete çok uzun süre katlanmak zorunda kalmayacaktı. Ama onları damarına zerk etmek mi? Hayır…

Oğlunu ısrarından vaz geçirmek umuduyla Tanrının Kırbacı'nın yazılarını yolladı ona. Ancak oğlunu ikna etmek pek mümkün değildi. "Hepsi şarlatan saçması!" diyerek kestirip attı. Ertesi gün annesini alıp meşhur Babil Kulesi'ne götürdü. Damarına bağlı torbadaki pembe sıvı içine akarken kadıncağız kusmuştu. Bunun tedavinin zararsız bir yan etkisi olduğu söylense de o gerçeği

büyüyordu, yaratıkların damarlarında dolaştığı düşüncesinden çekinmişti.

Sonraki aylar beklediği gibi olmadı. Her geçen gün kendini daha iyi hissetti, çehresi düzeldi, eski gücüne kavuştu. Komşularıyla kaldıkları yerden toplantılarına devam etti. Ne onlara içinde yaşayan yaratık hücrelerden bahsetti ne de bunu bir daha aklına getirdi. Ta ki en büyük korkusunun gerçek olduğu bu güne değin... Oysa kontrollerde hastalığın tümüyle yok olduğu söylenmişti. Bacaklarını oynatmaya çalıştı, başaramadı. Gözlerini odaklamakta zorlandığını fark etti. Kapalı perdeye doğru baktı. Duvarla arasındaki boşluktan odaya vuran ışığı bulanık görmeye başlamıştı. Peltekleşmeye başlayan bir ses tonuyla sordu:

"Saat kaç?"

"Öğleyi çoktan geçti efendim. Perdeleri açayım mı?"

"Hayır! Başım zonkluyor. Uyumak istiyorum."

"Elbette efendim. Şimdi uyuyacak ve uyandığınızda kendinizi daha iyi hissedeceksiniz."

-Yaratık bunu nasıl bilebilir?- diye düşündü. Onu teskin etmeye çalışıyor olmalıydı. Birden damarları boyunca bir sıcaklığın yayıldığını hissetti. Sıcaklık toplanıp göğsüne ulaştı, kalbi alevler içinde kaldı. Başı şiddetle dönmeye başladı. Ta ki her şey karanlıkta yitip gidene kadar...

***

Gözlerini yavaşça açtı. Bir an nerede olduğunu kavrayamadı. Yataktan doğrulup bacaklarını yandan sarkıttı. "Ne oldu?" diye düşündü. Hafızası usul usul yerine gelmeye başlamıştı. Kendini iyi hissediyordu, hem de çok iyi... Uzuvlarını rahatlıkla hareket ettirebiliyordu. Bacaklarına dokundu, acı ve uyuşukluk yok olup gitmişti. Fakat elleri sanki bir eldivenin içinde gibiydi. Onlara baktı ama hiçbir şey göremedi. Oda karanlıktı. Perdenin ardından içeriye hiç ışık sızmıyordu. "Lambayı aç!" dedi. Şaşırdı çünkü sesi bir başkasına, daha genç ve güçlü birine aitti.

Odanın muhtelif yerlerine gizlenmiş lambalar yumuşak bir ışıkla etrafı aydınlattı. Fakat her şey çok bulanıktı. Sanki bir perde gözlerini örtmüş gibiydi. Gözlerini ovuşturdu. Parmaklarına yapışan şeffaf zar parçalarına hayretle baktı. Hem onların varlığına hem de artık hayatında hiç olmadığı kadar net ve parlak görebildiğine şaşmıştı. Dikkati ellerinin derisine kaydı. Buruş buruş cildi kabarmış, kabuklanmış, soyulmaya hazır keseciklerle kaplanmıştı. Yuvalarından çıkan tırnakları düştü düşmek üzereydi. Ellerini birbirine sürtünce tümü sıyrılıp döküldü. Kavından kurtulunca alttan bembeyaz, yarı saydam, pürüzsüz, yumuşacık ve yepyeni bir deri çıktı. "Bana neler oluyor böyle?" diye düşündü. Yatağın diğer tarafında beklemekte olan yaratık yanıtladı:

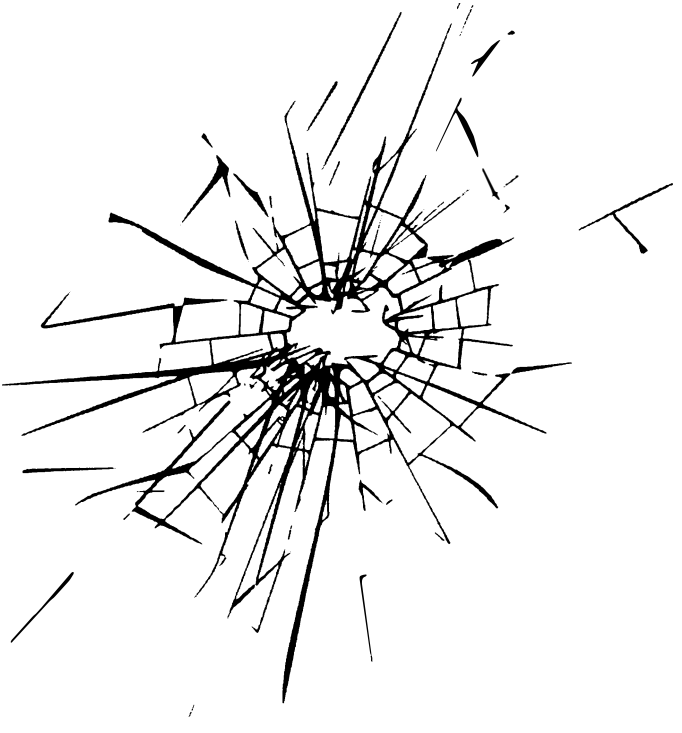
"İyileşiyorsun. Daha iyi oluyorsun."

Kadın geriye dönüp korkuyla ona baktı. Bu sözcükler duygusuz yapay bir yaratıktan çok evladının üzerine titreyen şefkatli bir anneye aitti. Ses ve sözcükler olmaksızın anlaşmalarına şaşırmıştı. Yaratık yatağı dolanıp karşısında dikildi. Kadını kollarından tutup ayağa kaldırdı. Nazikçe kıyafetini çıkardı. Ellerinin hepsini çıplak bedeninin üzerinde gezdirdi. Yaşlı kadına ait eski deri sıyrılıp yere yığıldı, altından genç bir kadın çıktı. Sonra iki büyük eliyle kadının yüzünü, başını ovuşturdu. Deri, saç, burun, kulak ve dudaktan oluşan bir tomarı yere fırlattı. Kadın karşısındaki yaratığı şimdi çok farklı biçimde görüyordu. Kalbinden, beyninden, sinirlerinden, kaslarından, organlarından yayılan elektrik dalgalarıyla parlayan meleksi bir varlık… Şimdi onu çok daha iyi anlayabiliyor, düşüncelerini zihninde hissedebiliyordu.

Makyaj masasına gidip aynada kendine baktı. Mavimsi halkaların bezediği beyaz cildine, dudaksız ağzına ve burnu yerinde duran iki uzun yarığa baktı. O da tıpkı yaratık gibi dalga dalga yayılan elektrikle parlıyordu. "Bir biyobota dönüştüm!" diye düşündü. Arkasından yaklaşan yaratık ellerini omuzlarına koydu:

"Daha iyi oldun. Şimdi istediğin her şeyi yapabilirsin. Özgürsün."

Kadın duraksadı. Sonra pencereye doğru seğirtti. Perdeyi sertçe iki yana çekti. Uyuyan kentin ışıkları, kirli camın ardındaki gecenin karanlığında uzanıyordu. Komodinin yanında duran metal sandalyeyi kaptı ve tüm gücüyle pencereye savurdu. Kırılan camdan odanın içine genzi yakan hava doldu. Kadın pencereye dayanıp çıplak gövdesinin yarısını dışarı çıkardı ve nemli havayı ciğerlerine çekti. Havadaki kokudan, daha birçoğunun yeniden doğuşlarını böyle kutladıklarını anladı.

Bugüne dek 1 milyondan fazla okura ulaşan Orkun Uçar'dan yeni roman!

Burroughs'un en az Tarzan, John Carter ve Pellucidar dizileri kadar ün kazanmış olan "Venüs Dizisi", Carson Napier'i bizlerle tanıştırıyor!

fihrist

"Okuldakiler pek belli etmeseler de bakışlarının ardındaki düşünceleri bir perdeyi çekip açarcasına görebiliyordum. Hakkımda ne düşündüklerini anlamlandırabilmem için biraz daha büyümem gerekiyormuş. Bir süre sonra tuhaflığıma üzülmeyi bırakıp koşulsuz bir teslimiyete geçtim. Arkadaşsızdım, annesizdim. Onlar vardı ama benim değillerdi. Bunu kabul etmeliydim. Ben de bir çeşit avunma mekanizmasıyla kendimi kitaplara ve derslere verdim. Başarılı olmak için değil, sevilmediğimi unutmak için çalıştım. Hafızam bu savaştan galip çıktı, aldığım burslar yanıma kâr kaldı hâliyle."

